

BOLWERK

OBRECHT

**DE WEG NAAR HET
GOEDE BOEK!..**

Alle goede boeken vindt U bij ons in voorraad.
Loopt U zo nu en dan eens binnen.

BOEKHANDEL O B R E C H T

A.J.M. v.d. WAART

Willemsparkweg 74
telefoon: 79.02.33 Amsterdam - Zuid

**I
N
S
T
I
T
U
T**

**ANNO
1913**

C H O E V E R S

EENJARIGE BEROEPSOPLEIDINGEN :

SECRETARIESE, ASS.-SECRETARIESE, RECEPTIONISTE,
STENOTYPISTE. (EUROPEES SECRETARIESE: 2 JAAR)

DIVERSE CURSUSSEN :

MODERNE TALEN (BEGINNERS, GEVORDERDEN;
HANDELSCORRESPONDENTIE, CONVERSATIE)
STENO, TYPEN, BOEKHOUDEN, M. B. A., MIDDENSTAND, ETC.

Vraagt prospectus - Adviezen zonder verplichting

VAN BAERLESTRAAT 11-13 TELEF 72 31 28 - 72 71 56 AMSTERDAM-Z.

SPORTING GOODS CY N.V.

DIR. H. EILERS

48, CORN. SCHUYTSTRAAT
AMSTERDAM

De leverancier van het
PIUS X schooltenue !!

TELEFOON 79 67 57

bolwerk

Eindredactie : Peter Sloep
Frans Meyman

Redactie : Marcel Stive
Joep Padberg (tekenaar)
Jos Pastor
Iva Duppen
Jos Lohman
Hans Looman
Hans Nolte

Mentoren : dr. Juan Loenen
drs. M. Sieuwe

10^e jaargang - n° 2 - jan. '68

Redactioneel

Hier voor U ligt het januarinumnummer dat, dankzij toenemende interessen van steeds meer mensen, niet alleen in kwantiteit, maar hopelijk ook in kwaliteit is toegenomen, want aan deze kwaliteit heeft er, blijkens de negatieve kritieken van verschillende mensen wel iets ontbroken in ons eerste nummer.

We zouden alleen graag zien, dat deze kritieken ons niet alleen mondeling, maar ook schriftelijk werden meegedeeld, zodat iedereen kan kijken of hij het met de kritiek eens is. Het zou natuurlijk helemaal ideaal zijn, als de critici tegelijk enige stukjes ter verbetering van het peil van BOLWERK zouden inleveren.

In dit nummer van BOLWERK staan zeer verschillende stukjes, zodat iedereen aan z'n trekken komt. Er is weer een oud gebruik in ere hersteld, nl. de Kroniek. We hopen, dat deze editie bij de lezers in de smaak zal vallen en dat zodoende alle lezers zich als schrijvers zullen ontpoppen.

Redactie.

APOTHEOSE

1. DE VRAAG (het sterven)

Guttamur is opgestaan, en wandelt met zijn gezicht omhoog. Hij zwijgt, misschien kan hij niet meer spreken.

De omgeving (bomen, vogels, duizendpoten, tractoren en ga maar door) is juist in een freekick.

Alles maakt geluid, maar eigenlijk wordt dat geluid beheerst door een doordringend, schaterend en meewarig geschreeuw. Je zou het kunnen vergelijken met de roep van een dier in bronsttijd. Die vergelijking gaat niet op, maar het geeft een beetje houvast.

Als je er lang naar luistert, is de schreeuw opdringerig en vervelend. Dat vindt Guttamur ook. Het geluid toetert in zijn oren. Hij schreeuwt terug, maar dat helpt niet. Met zijn handen voor zijn oren en zijn ogen dicht rent hij verder.

Na een tijdje staat hij stil en kijkt rond. De situatie is bepaald rustiger. Een rode rivier stroomt diep beneden tussen de rotsen door. Guttamur buigt zich erover. Hij knikt, maar door de afstand en de beweging kan hij zijn spiegelbeeld niet zien.

Hij houdt zich vast en buigt nog verder. Hij roept.

"Wie heeft er gelijk" roept hij, "ik of zij?"

Dan gaat hij liggen en slaapt.

Tussen de rotswanden weerkaatst het geluid:

Ik of zij

ik of zij

ik ?

of zij ?

en verstomt.

2. HET ANTWOORD (het dood zijn)

Als het weer licht wordt, is de rivier blauw. Alles eromheen maakt daardoor een andere indruk. Verder is er niets veranderd.

In de verte komt Guttamur aanhollen. Hij heeft zich nog meer geërgerd dan de vorige keer. Hij heeft niet op- of omgekeken maar is zo snel mogelijk verder gegaan. Bij de rivier is het koud, maar dat merkt hij niet. Hij buigt zich hoog boven de rivier en kijkt.

"Nee" zegt de rivier.

Nee, maar Guttamur weet dat de rivier bedoelt: "Zij hebben gelijk".

Guttamur gaat terug, maar niet om te slapen.

3. DE KONKLUSIE (de ontbinding)

Guttamur komt terug. Hij heeft niets gemerkt, met zijn gezicht naar de grond komt hij bij de rotsen.

Dan gaat hij, voor het eerst, naar beneden.

Daar gaat hij zitten, het blauwe water kleurt zijn bebloede voeten, die eerst schrill bleek afsteken, maar zich verliezen in de diepte.

Hij steekt een pijp op en wacht af.

Zo zit hij een tijdje roerloos, in trance.

Ver weg zingt het bos. Guttamur hoort het niet.

Stroomopwaarts, in de nevelige verte, ontstaat een gefluit. Guttamur kijkt op en wacht.

Het fluiten wordt niet sterker. Guttamur staart weer voor zich in het water.

Dan voelt hij het water rond zijn voeten omhoog komen. Hij kijkt weer op en ziet een boot drijven. Die is haast doorzichtig, maar vaag zijn de vormen van een antiek-chinees voertuig te onderscheiden.

Eigenlijk schrikt Guttamur als hij opkijkt. Hij voelt zich misselijk worden, maar toch staat hij op, wacht tot de boot bij hem is en gaat aan boord. Daar gaat hij uitgeput zitten.

De boor vaart verder. Er achter kleurt de rivier zich zwart.

In de verte roept de nevel, nog verder het nieuwe land.

Jos 6 bêta

You wanted to touch me
but I said: no
You wanted to kiss me
but I said: go
And now you 've gone
and I wish you were here.

Inge Romeijn 3F

KORT VERHAAL

Peter Todd, een 22-jarige Amerikaanse student, voelde zich, licht uitgedrukt, niet op zijn gemak.

Op één december 1967 was hij namelijk in een soort hol onder de grond gekropen om te proberen een jaar lang onder de grond te blijven. Iedereen had geprobeerd hem ervan te overtuigen, dat het niet mogelijk was dat hij na een jaar weer gezond en wel van lichaam, maar vooral van geest, naar boven zou komen, zelfs niet met de stapel boeken die hij met zich had meegenomen.

Maar alle waarschuwingen ten spijt had hij toch doorgezet en was in zijn hol, ergens aan de z.w.-kust van Amerika, gekropen om zo te proberen het record te breken. Hij had gelezen en gelezen en daarbij constant de tijd in het oog gehouden. Hij wist zeker, dat zijn klokje trouw de juiste tijd had aangegeven in de maanden dat hij in het hol onder de grond had vertoefd en dat het jaar nu om moest zijn, maar waar bleven zijn vrienden met de nodige journalisten en televisielui? Ze hadden hem toch beloofd hem op de 366ste dag te komen halen en volgens zijn berekeningen zat hij hier nu al een halve dag langer dan was afgesproken.

Peter had de dagen afgestreept op een zelfgemaakte kalender en was ervan overtuigd, dat hij het goed gedaan had en dat zijn telling correct was. Hij wist het zeker, maar het zou doodjammer zijn als hij een dag of zo te vroeg naar boven zou komen, na bijna een heel jaar in zijn onderaardse hol te hebben gesleten, dus besloot hij maar te wachten tot ze hem zouden komen halen.

Plotseling schoot er een angstaanjagende gedachte door hem heen: ze zouden hem toch niet vergeten hebben?! maar deze gedachte zette hij maar gauw als onmogelijk zijnde uit zijn hoofd.

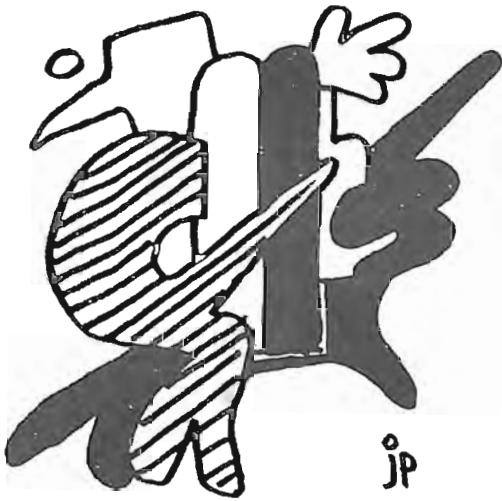
Hij wachtte nog $1\frac{1}{2}$ dag en de derde dag na het afgesproken tijdstip kon hij het niet langer uithouden en besloot naar boven te gaan. Hij had er lang en diep over nagedacht en was tot de volgende gedachtengang gekomen: aangenomen dat hij ongelijk had, dat zijn berekeningen fout waren, dan zou het hem zeker gek maken niet te weten wanneer ze hem zouden komen halen: morgen of volgende maand, maar, aan de andere kant, als het jaar echt voorbij was, wilde hij weten wat er daarboven aan de hand was: een nationale ramp? Misschien zelfs wel oorlog.

Allerlei gedachten schoten hem door het hoofd.

Hij trok resoluut opeens een extra trui onder zijn jack aan; boven moest het behoorlijk koud zijn, zelfs als hij zich verteld had. Hij wachtte tot de middag en begon toen zijn 30 meter lange tocht naar boven.

Halverwege kreeg zijn angst weer de overhand: Wat zou hij daar boven vinden, waren de Russen aan het bewind of was hij gewoon een dag of twee te vroeg? Beide ideeën gaven hem een wee gevoel in zijn maag. Maar hij had besloten dat hij uit moest vinden wat er aan de hand was. Beter ziek dan gek.

Daar hij totaal niet wist wat hem te wachten stond, zou alles hem verrast hebben. Maar toen hij aan de oppervlakte kwam, was alles precies zoals een jaar tevoren, behalve natuurlijk dat er geen televisiekamera's waren. Geen journalisten. Niemand. Als een flits ging het door hem heen: Tòch te vroeg?! maar toen werd hij zich be-

wust van de onnatuurlijke stilte om zich heen. Het geluid van de wereld was iets dat hij daar beneden verschrikkelijk gemist had. Beneden in het hol had hij vaak gedacht aan het genot weer te kunnen luisteren naar het zingen van de vogels, het geruis van de zee, zelfs naar het geraas van het verkeer.

Nu hij dan boven was, hoorde hij niets, geen vogel zong, niets!

Hij begon in de richting van het hotel te lopen waar hij de laatste nacht voor zijn afdaling geslapen had, onderwijl een opkomend gevoel van angst onderdrukkend. Toen hij in de verte het hotel zag opdooimen, begon hij uit alle macht, half struikelend van angst en vermoeidheid, te rennen.

Plotseling zag hij op een afstand van ongeveer 25 meter van het hotel een auto, midden op de weg, met de voorkant naar hem gericht, alsof hij zo in beweging zou komen. Peter rende er naar toe met maar één gedachte: "Eindelijk mensen!" Mensen waren in deze wereld van stilte normale wezens, waarmee hij kon praten. Hij wilde nu eindelijk wel eens weten wat er aan de hand was. Was hij doof of was er 'n andere reden voor deze verschrikkelijke stilte? Mensen konden zijn angst wegedeneren, zodat hij er later om zou kunnen lachen. Hij zou kunnen vragen welke datum het was! "Ik moet gek geweest zijn ooit naar beneden te zijn gegaan" dacht hij. "Ik loop hier in de frisse buitenlucht en daar zijn mensen". Toen bereikte hij de auto. De chauffeur had zijn raampje naar beneden. In totaal waren er drie mannen in de auto: twee op de voorbank en één op de achterbank. De ogen van de chauffeur waren op het spiegelte gericht en de andere mannen keken beide in een andere richting. Pas toen Peter dichterbij kwam bemerkte hij iets vreemds: de drie mannen zaten doodstil, alsof ze sliepen. Hij stak zijn hand door het raampje en probeerde de chauffeur tot beweging te schudden. Tot zijn grote afgrijzen voelde hij, dat de jas die de man droeg, zo hard als steen was; zo was het ook gesteld met zijn gezicht en andere delen van zijn lichaam, en ook met de andere mannen: koud en hard. Toch leken ze allemaal in orde te zijn. Weer begon Peter te rennen, nu naar het hotel. "Er moet een logische verklaring voor zijn", dacht hij, "ik vertel het daar gewoon en dan zullen we wel zien. Vertellen? Maar aan wie? En nu voelde hij als het ware de onheilspellende stilte weer. Terwijl hij voor het hotel stilstond, voelde hij zich van binnen koud van angst worden. Wat zou hij daarbinnen vinden? Weer mensen, koud en hard als steen, bevroren?! Aarzelend liep hij naar binnen, waar een vijftal mensen in allerlei standen bij de balie stonden. Dingen die hij toevallig aanraakte, bleken ook allemaal bevroren te zijn. Plotseling liet hij zich op het tapijt zakken. Door zijn schoenen had hij het niet zo gemerkt, maar ook de grond was bevroren. Op dit alles wist hij geen antwoord. Hij had zich steeds voorgehouden, dat er een natuurlijke en logische verklaring voor moest zijn, maar als zelfs de grond zo was, waar moest dat dan allemaal eindigen? Heel Amerika kon wel zo zijn, of heel de wereld! En terwijl hij nog zo op zijn knieën op de grond lag, sloeg hij zijn handen voor zijn gezicht en half snikkend schreeuwde hij opeens: "God, help me, waar ben ik in terecht gekomen? Wat is dit allemaal?" Dan hoorde hij opeens een stem: "Jij bent Peter Todd?" Het was zowel een vraag als het vaststellen van een feit, het klonk autoritair en tegelijkertijd onderdanig. Peter draaide verrast zijn hoofd om, maar waar hij ook keek, er was niemand te zien!

Terwijl hij opsprong, riep hij met schorre stem: "Waar en wie ben je?" maar de stem zei slechts: "Jij bent Peter Todd, erg in de war en geschrokken."

Als een vlam laaide de hoop weer op. Dit moest een grap zijn, een verschrikkelijke grap en met hernieuwde branie riep hij: "Waar voor de hel zit je, wat is er nu eigenlijk aan de hand?" Maar de stem zei slechts: "Luister naar me, luister heel goed naar me". Het klonk van zeer dichtbij.

"Oké, maar zeg me dan wat er is en waarom ik je niet kan zien".

"Je kunt me niet zien omdat je ogen niet sterk genoeg zijn, geen enkel menselijk oog is sterk genoeg".

De misselijkheid in Peters maag nam de overhand op de wil om te luisteren en hij zou zeker gevallen zijn als twee armen, of wat het dan ook waren, hem niet opgevangen hadden. De schok iets te voelen wat hij niet kon zien en waarvan hij bij benadering niet kon zeggen wat het was, bracht hem weer tot bezinning.

"Probeer je alsjeblieft te beheersen en luister naar me."

"Met hoeveel zijn jullie?" Peter was nu in een stadium gekomen, waarin niets hem meer zou kunnen verbazen. "Er zijn er nog 25 van ons op jullie planeet aarde en honderden meer op, of in de buurt van dichtbij gelegen planeten zoals jullie maan en zon" gaf de stem nu monotoon antwoord op Peters vraag. Hij was totaal overdonderd, maar de stem ging door:

"Om ons te kunnen zien moet je oog vijftig keer versterkt worden en dan nog krijg je maar een vage indruk van hoe we eruit zien. Het is onmogelijk voor een menselijk oog om ons te zien, want wij bestaan uit duizenden kleine, los van elkaar staande deeltjes en zweven dus. Maar nu de reden van ons bezoek. Je beseft misschien al, dat we jullie in de techniek en nog veel andere zaken ver vooruit zijn. Nu wilden we op jullie planeet aarde onderzoeken verrichten, maar bij ons werk hebben we absolute stilte nodig. Vandaar dat alles en iedereen nu bevroren is, precies voor de tijdsduur van 100 uur en zonder enige schade aan te richten. Na het ontdooiingsproces zal niemand zich er ook maar iets van herinneren. Het blijkt nu echter, dat de bevroering niet volledig was. Bij onze volgende onderzoeken zullen we een ander chemisch gas uit moeten vinden, zodat de aarde tot aan de kern toe befrist en niet alleen een bepaalde dikte van de oppervlakte."

Peter had sprakeloos staan luisteren, maar nu voelde hij zich plotseling slaperig worden.

"We hebben je nu spalerig gemaakt, Peter" ging plotseling de stem weer verder. "Ik hoop dat je geest nu rustig is. Dit alles spijt ons ten zeerste, we begrijpen dat dit allemaal erg beangstigend voor je geweest moet zijn, en willen je daarom ook bedanken voor je medewerking. Vaarwel, Peter Todd", en Peter viel in een diepe, vaste slaap.

.....

"Nou, je had wel eens wakker kunnen zijn om ons te begroeten!" Langzaam drongen deze woorden tot het versufte brein van Peter Todd door. Plotseling zat hij echter met een schok overeind, beseffend dat hij weer in het hol was. "Ze hebben hun werk dan wel tot in de puntjes uitgevoerd" kon hij nog net verwonderd denken; dan werd hij bedolven door vragen en blitzlichtjes flitsten op. "Gefeliciteerd", hoorde hij de lachende stem van zijn vriend, "je hebt 't hem gefikt".

Nu werd Peter actief. "Ik moet je iets fantastisch vertellen, je staat verstomd als je het hoort" - en enthousiast begon hij te vertellen.....

In de avondeditie van 1 december 1968 van een van de vele kranten die iets schreven over deze gebeurtenis, viel deze nogal op door het directe stellen van iets wat bijna nog niemand onder ogen had durven zien:

"Ondergrond Record gebroken".

De 22-jarige student Peter Todd, die op 1 dec. 1967, nu precies een jaar geleden, voor een jaar zijn studie onderbrak om in een hol onder de grond te wonen, heeft zich hieraan gehouden en heeft nu bovengenoemd record gebroken dat op naam stond van Jim Stevens (291 dagen). Voordat Peter een jaar geleden onder de grond verdween, verzekerde hij ons, dat hij een jaar later gezond van lichaam weer boven zou komen. Het eerste kunnen we beamen, hij bevond zich in een uitstekende conditie; wat 't tweede betreft: tot mijn diepste spijt moet ik u mededelen, dat hij zich vergist heeft....."

annemarie van dijk 3F

KEERST - MEDITATIE

In de pan ligt een stuk pluimvee, uiteengereten, met afgeknaakte ledematen, lappen vet toch in 't geheel niet onsmakelijk.

Een eetlust-opwekkende geur stijgt op.

Dan komt er een bonkige vleesklomp met uitsteeksels levendig naderbij en blijft

abrupt boven de pan stilstaan, als een roofvogel, die zijn prooi bespiedt.

Een van de uitsteeksels wrijft over de andere, aarzelend. De beweging houdt plotseling op.

De tentakels grijpen krampachtig samen, tot er zich een compact geheel heeft gevormd.

Dan schiet de vuist op als een vuurpijl, die hoog in de lucht uiteen spat.

In één beweging suist nu het geheel naar beneden in de bruine chaos, en grijpt een knuppelvormig stuk zaligheid.

Het wordt naar omhoog getakeld, triomfantelijk.

Steeds hoger, steeds verder, tot dicht bij twee groenblauwe sterren, die er bewonderend, ja bijna ontroerd naar toe flikkeren.

Daaronder bevinden zich twee gaten, die steeds groter worden, en als deze eenmaal op hun wijdst zijn, veranderen de sterren in vurige zonnen, die de bruine, druipende massa bijna trachten te absorberen.

De poot vliegt naar omlaag en zweeft nu naar de ingang van een geweldige grot met daarin reusachtige, vervaarlijke stalegtieten en stalagmieten

Het "einde" is nabij

S P O R T D A G 1967

gezien door een MIRANDA
body nr. 697242
lens nr. 5031893

bediend door Leo PLASMAN

body nr. 9. 10. 49
lens nr. onbekend

zie ook pagina 11

ATLETIEK

De atletiek, ook wel, en terecht, de 'moeder der sporten' genoemd, mag zich alom in een steeds grotere belangstelling verheugen.

Op het onlangs in de Oude RAI gehouden Kersttoernooi bleek dit nog eens duidelijk uit de toename van het aantal deelnemende ploegen: alleen al in de groep jongens van 16 tot 17 jaar hadden zich 9 ploegen laten inschrijven; dit waren er vorig jaar 6. Dat deze toename een verhoging van het prestatiepeil veroorzaakt, bewijst bijv. de 60 meter. Een jaar geleden was het nog mogelijk met een tijd van acht seconden rond, beslag te leggen op de derde plaats in de finale, nu moest hiervoor 7.5 sec. op de chronometers worden gebracht. Een verschil van maar liefst een halve seconde! Gelukkig heeft onze, uit 5 man bestaande, ploeg deze noodzakelijk geworden prestatieverbeteringen ook zelf weten te realiseren, zoals uit onderstaand verslag moge blijken.

Zaterdag, 23 december, 9 uur

Enige enthousiastelingen, die voor dag en dauw hun bed vaarwel hebben moeten zeggen, verdringen zich voor de ingang van de Oude RAI. Onder deze selecte groep bevinden zich enkele leden van onze school, van wie twee hun toegangskaarten vergeeten hebben. Nadat deze in allerijl gehaald zijn - het is inmiddels half tien geworden, kan hun de toegang tot de sporttempel niet langer worden ontzegd. Binnengekomen verkleeden zij zich haastig. Als goede atleten beginnen zij met de "Warming up" (het losmaken van de spieren). Hierna trekt iedereen zich, zoals een individualist betaamt, terug om zich mentaal voor te bereiden op het leveren van een topprestatie.

De beide sprinters, Ton Visser en Gerard Williams, deden dit zo intens, dat zij te laat aan de start verschenen. Grote verslagenheid in het Pius X kamp; geprobeerd werd nog om de jury over te halen hen direkt in de finale toe te laten. De wedstrijdleiding had echter een betere oplossing. Zij kregen alnog de gelegenheid de 60 meter de lopen. De hierbij gemaakte tijd zou beslissen over het al dan niet meedoen aan de finale. Deze kans werd met beide handen aangegrepen en zowel Gerard als Ton drongen met resp. 7.7 en 7.8 sec. in de finale door.

Bij het kogelstoten wist Adrie de Jong de 5 kilo zware kogel een afstand van 9,51 m te laten overbruggen. Ton Visser liet voor zijn verste stoot 10,59 meter opmeten. Hiermee vergaarden zij tezamen 24 punten, wat onze school op dat moment de eerste plaats deed innemen.

Op het programma stond nu een hardloophwedstrijd over vier ronden van 200 meter, waaraan door Adrie de Jong en Guus Kamps werd meegedaan. De eerste plaats van Adrie in 2 min. 14 sec. en de vierde van Guus in 2.27 leverden een niet onaanzienlijke puntenwinst op.

Intussen werd er bij het hoogspringen fel om iedere centimeter gestreden. Johnny Ruiter en Gerard Williams slaagden er beiden in zich over een lat die op een hoogte van 1.50 m lag, te werken zonder deze uit zijn wankele evenwicht te brengen.

Tenslotte bleef er nog één onderdeel over: de finale 60 meter.

De reeds eerder genoemde sprinters werden hierin voor de moeilijke opzave geplaatst hun mede-finalisten voor te blijven en zo de zege voor het team veilig te stellen. Luid aangemoedigd door hun ploeggenoten wisten Gerard en Ton zich als eerste en tweede door de finish te werpen in de uitstekende tijden van 7.4 en 7.5 sec. (Ter vergelijking: Het Nederlands record staat op 7.3 sec!)

De hierboven vermelde resultaten waren in de totaaluitslag goed voor de eerste plaats terwijl Dominicus Savio de tweede plaats bezette.

Een ieder die zich, al of niet geïnspireerd door dit succes, geroepen voelt de atletiek actief te gaan bedrijven, verwijs ik naar het affiche bij het gymnastieklokaal. Voor inlichtingen wende men zich tot de daarop vermelde personen of tot

gerard williams 5B

KERSTTOERNOOI 1967

Laten we beginnen met atletiek. Het team bestond uit Adrie de Jong, Johnny Ruiter, Gerard Williams en Ton Visser. Op de prijsuitreiking hoorde ik, dat zowel jongens als meisjes hadden gewonnen. De daaropvolgende zaterdag ontmoette ik Adrie en toen ik hem feliciteerde, reageerde hij met: "Hé, hebben we gewonnen? Dat wist ik nog niet eens."

Over schaatsen weet ik helemaal niets, en dus begin ik nu aan handbal.

Hier waren 3 teams van onze school: eentje uit de 4e h. b. s., eentje uit de zesde klas, en het schoolteam.

Het schoolteam werd uitgeschakeld tegen Berlage, kampioen van het herfsttoernooi, met 2-3.

Ze bereikten hier een topvorm, maar hadden ook het geluk aan hun kant. Dat ze toch verloren, is gedeeltelijk te wijten aan een zwakke schakel in hun team.

Komen we bij het team van Frank Wolterink.

Bij verrassing bereikten ze de laatste acht. Voor de wedstrijd tegen de Gem. Kweek meende René de S. dat ze wel konden winnen. "Zij (Gem. Kweek) denken, dat ze tegen een zwakke tegenstander komen, maar wij vechten voor ... ons leven".

De wedstrijd zelf: 1-0, 2-0. 3-0, 4-0 enz. voor de Gem. Kweek. Einduitslag was iets van 9-0 of 10-0. Het tellen was niet meer bij te houden. Ons tweede team weg!

Het team uit de Vierde bereikte ook niet veel.

Eindresultaat handbal: een 5/6e plaats.

Nu iets blijers. Tafeltennis.

Allereerst, laten we beleefd blijven. De meisjes.

Deze bereikten een tweede plaats. Dit resultaat beneden hun peil is het gevolg van een verkouden medespeler en enkele (vele) mislukte forehand smashes van Joke Warthenbergh.

Het eerste team jongens kreeg een eervolle 3e plaats, temeer omdat hun 3de man al een paar maanden niet meer getafeltennist had.

Het tweede team jongens versloeg al hun tegenstanders. Weer dus een medaille! (Record van Spiekerman: 21-1!)

it Ook bij dammen een eerste plaats. Er was maar één tegenstander van het enig ander deelnemende team. L.P. verloor hier smadelijk van!

Ik vroeg net iets aan een meisje over basketbal, maar die wenst er niet over te praten. Blijft er alleen nog schaken over. Hier werd een van de medespelers gediskwalificeerd omdat hij ook aan dammen had meegedaan. Hierdoor werd zijn gewonnen partij verloren verklaard, en we hadden ook verloren tegen het Chr. Lyceum-West met $2\frac{1}{2}$ - $1\frac{1}{2}$. Toch nog een derde plaats.

Eindbalans van het Kersttoernooi: 4 medailles en een heleboel supporters.

j.l.

DE NAVO

De Oost-West verhouding met al haar politieke en militaire aspecten is een probleem, dat de laatste tijd steeds meer in het brandpunt der discussie komt te staan. Het aspect dat daarbij de grootste aandacht krijgt, is het wel en wee van de NATO, het bondgenootschap dat in 1969 in eerste instantie zal aflopen.

De meningen over hetgeen Nederland in dat jaar zal moeten doen, lopen sterk uiteen: sommigen zijn van oordeel, dat Nederland de NATO zonder meer zal moeten verlaten. De meerderheid daarentegen, is van mening dat ons land, eveneens zonder meer, wél NATO-lid zal moeten blijven. Er bestaat nog een derde groep - ik hoor daar zelf ook bij - die het standpunt inneemt, dat de NAVO in haar huidige vorm grote bezwaren heeft, dat zij echter als politieke organisatie voor de toenadering tussen het Oost- en Westblok nog zeer nuttig kan zijn, en Nederland derhalve slechts dan de NATO eventueel zou moeten verlaten, wanneer in het nieuwe verdrag in bovenstaande zin geen duidelijke toezeggingen zijn gedaan en tevens de hiertoe noodzakelijke structuurveranderingen niet zijn aangebracht.

De NATO werd in 1949 opgericht als konsekwentie van de in het Westen, sinds de 2de Wereldoorlog groeiende opvatting, dat de Sovjet-Unie c. s. militaire aspiraties had t. a. v. West-Europa. Dit was een misvatting.

Men zou zelfs in het algemeen kunnen stellen, dat de USSR wellicht meer redenen had, het Westen te vrezen dan andersom. Die Russische angst was en is diep geworteld. Zij vindt haar oorsprong in de communistische leer, waarin wordt gezegd dat het kapitalistische Westen ééns een grote, laatste wanhoopsoorlog zal ontketenen om de communistische eindoverwinning te voorkomen. Voorts heeft men nog altijd niet de militaire interventies van het Westen kunnen vergeten in de jaren 1918-22, die aan ruim 7 miljoen (!) Russen het leven hebben gekost.

De zwakke, lafhartige politiek van het Westen tussen de twee wereldoorlogen, met als dieptepunt het verdrag van München in 1938, versterkte de angst. Het vleugje vertrouwen dat dan tijdens de Tweede Wereldoorlog was ontstaan, verdween weer na de dood van Roosevelt, en maakte tenslotte weer plaats voor dezelfde angst, toen Amerika de atoombommen afwierp op Japan, een zinloze vernietiging, die Amerika in Russische ogen tot een volstrekt immorele staat maakte, waartegen men zich met alle macht moest wapenen.

De angst van het Westen voor de Sovjet-Unie had echter eveneens haar diepere redenen. Allereerst uiteraard de communistische ideologie met haar "proletariërs-allerlanden-verenigt-U-" karakter. Doch de communistische leer zegt niet zonder meer, dat zij de wereld met militaire middelen moet veroveren; een land moet volgens haar eerst rijp zijn voor het communisme, en dat zijn wij, in het Westen, óók in Russische ogen, bepaald niet.

In tegenstelling tot de ontwikkelingslanden overigens; maar dat is een andere kwestie. Deze traditionele angst werd aangewakkerd door allerlei militair-expansieve daden van de Sovjet-Unie: tegen Finland en de Baltische Staten vóór, en in het begin van de Tweede Wereldoorlog de vorming van satellietstaten in Midden- en Oosteuropa (ongetwijfeld tégen de wil van de volken van die landen), de onderdrukking van de Hongaarse opstand, e. d. alles ná W. O. II.

Al deze daden werden door het Westen opgevat als bewijzen van het expansieve streven-door-militaire-verovering van de Sovjet-Unie, doch in werkelijkheid waren zij alle gericht op de staatsveiligheid van de USSR, door het aanleggen en instand houden van een 'cordon sanitaire' rond Westeuropa. Dit speelt nu nog een rol. Kortgeleden heeft de Sovjet-Unie immers, gebruik makend van de crisis in het Midden-Oosten haar tot dan toe nog zwakke positie in het Middellandsezegebied versterkt. Uiteraard werd dit in het Westen weer verkeerd opgevat.

Tenslotte bewerkstelligde de fatale beslissing van de Westelijke Geallieerden tot de herbewapening van West-Duitsland, de oprichting van het Warschaupakt en het richten van van atoomkoppen voorziene raketten op doelen in West-Europa.

Met het bovenstaande voor ogen zou onze konklusie nu kunnen luiden, dat de vrede in Europa, zoals die vanaf W.O.II tot nu toe door ons gekend is, niet zozeer is bereikt dankzij de NATO, maar eerder ondanks de NATO.

Het is danook begrijpelijk, dat er in ons land vele stemmen opgaan om de NATO zonder meer de rug toe te keren.

Dit lijkt mij niet juist. Allereerst moeten wij in het oog houden, dat wij een geperfectioneerd machtsblok als de NATO is, en waaraan wij-zelf intensief hebben meegebouwd, niet zonder grote moeilijkheden voor onszelf, en gevaren voor dat machtsblok, of liever gezegd voor de veiligheid die dat machtsblok in stand houdt, kunnen verlaten. Een uitreden zou immers een ernstige verstoring beteken van het machts-evenwicht, hoe wáár het ook moge zijn dat dit machts-evenwicht en deze machtsblokken op onjuiste opvattingen en veronderstellingen zijn gebouwd.

Het is nu eenmaal zo, dat de moeilijkheids- of, zo men wil, de gevaarlijkheidsgraad van de ontwapening, met name van eenzijdige ontwapening, waar het hier eigenlijk wel op neer zou komen, evenredig is aan de stand van ontwikkeling, d.w.z. van de 'hoogte' van de bewapeningswedloop. Het feit, dat wij aan de grote hoogte van de bewapening in Europa, zèlf wellicht de grootste schuld hebben, doet daaraan niets af.

Ik geloof daarom dat wij, zolang het nog kan, er beter aan doen de veiligste en ook efficiëntste weg te gaan, er dus naar te streven tot een afschaffing van beide blokken, de NATO en het WARSCHAU-pakt, te komen.

Hiertoe kan de NATO m.i., in gewijzigde vorm weliswaar, een nuttige functie verrichten. Dat is het tweede punt, dat wij onder ogen moeten zien.

Zij, die van mening zijn dat Nederland de NATO zonder meer moet verlaten, bepleiten een daad die niet alleen om redenen die ik hierboven heb uiteengezet, gevaarlijk is, maar die ook in het geheel niets oplost.

Een NAVO daarentegen, waarin het militaire aspekt, zonder overigens te worden verwaarloosd wegens dat nu wel helaas noodzakelijke machts-evenwicht, naar het tweede plan wordt geschoven, maar het politieke aspekt in duidelijk konstruktief-verzoenende zin, op de voorgrond komt, kan naar mijn mening een uitstekend instrument vormen om tot een definitieve oplossing te komen van alle Oost-Westproblemen.

Het communisme is een ideologie, die krachtig bestreden dient te worden. Schrijver dezer is wel de laatste, die dit zou willen ontkennen. Wij, d.w.z. de Westelijke regeringen, moeten echter inzien dat onze huidige politiek, (NATO, Vietnam) de communisten eerder in de kaart speelt. Een ideologie kan slechts met een ideologie worden bestreden. En ook hier geldt wellicht de wet van de vrije concurrentie: een felle ideologische competitie tussen communisme en liberalisme, met name in de zgn. 'Derde Wereld' van de Ontwikkelingslanden, zal mogelijk de zo gewenste algemene politieke, sociale en economische wereldstructuur tot gevolg kunnen hebben; wil immers het communisme enige kans hebben, dan zal het democratisch moeten zijn en wat van haar starre dogmatiek moeten laten vallen; wil het kapitalisme in de gunst komen, dan zal het sociaal moeten zijn. De uiteindelijke synthese lijkt dan niet ver meer.

Misschien is dit alles ideële toekomstmuziek.

Toch dacht ik, dat wij deze weg zullen moeten gaan, ernaar strevend de Oost-West-problematiek zo snel en goed mogelijk uit de weg te ruimen en onze moeite en vooral geld te besteden aan de grote wereldvraagstukken, die zulke enorme, reële gevaren in zich herbergen voor de wereldvrede.

a. edwards 6a

ENKELE PRAKTISCHE WENKEN BIJ HET OVERVALLEN VAN BANK, POSTKANTOOR,
----- enz. -----

1. Zorg voor een pistool. Speelgoed is ook goed als het maar echt lijkt. Een echte revolver is nog beter, als hij maar niet geladen is. Hij mocht eens afgaan.
2. Het heeft helemaal effect, als U in een eigen tank of pantserwagen komt voorrijden. Dat geeft U als bankrover een status. Zo'n ding kunt U vrij gemakkelijk kopen in een dump.
3. Nu wat tips betreffende kleding:
Een nylonkous over het hoofd is vrij goedkoop. Niemand raakt er nog van onder de indruk. Batman is eruit, dus zo'n kostuum voldoet ook niet meer.
Het best in trek is tegenwoordig de vermomming van het oude vrouwtje uit Coronation Street. Verkrijgbaar bij iedere erkende kostuumverkoper.
4. Zorg vooral dat men geen vingerafdrukken nalaat. Bij V & D kun je goedkoop al een behoorlijk merk handschoenen krijgen, dat gegarandeerd geen prints (vakterm voor vingerafdrukken) nalaat. Niet goed, geld terug.
5. Nies- of jeukpoeder kan altijd handig zijn, als iemand niet onder de indruk is van je imposante gestalte en waterpistool.
6. Zorg vooral, dat je je waardig gedraagt. De bankdirectie moet trots op je kunnen zijn en kunnen vertellen tegen hun kennissen: "Nou, ik had tenminste een eerste-klas overvaller!"

j.l.

DE RALLY VAN MONTE-CARLO

The title is written in a large, hand-drawn, blocky font. To the right of the word 'RALLY' is a small drawing of a car. Below 'VAN' is another car drawing. To the right of 'MONTE-CARLO' is a large, stylized sign that says 'WROEPP' in a curved banner, with a circular emblem containing the number '4' and a wheel-like graphic below it.

Wij vernemen de laatste tijd veel over de verruwing in de topsport. Nu komt dit euvel niet alleen in sporten als voetbal en wielrennen voor, maar ook in de autorensport, en met name in de Rally van Monte Carlo.

De oorzaak ervan is het geld. Evenals voetbalclubs en wielrenners moeite hebben het hoofd boven water te houden, kampen ook autofabrieken met deze moeilijkheden, en trachten dus met geld uitstekende coureurs voor de Rally te contracteren, zoals voetbalclubs spelers kopen en wielrenners doping gebruiken.

De coureur rijdt de Rally voor zijn brood, voor het bestaan van de fabriek en in veel mindere mate voor zijn eer. De cijfers bewijzen, dat het autominnende publiek direkt reageert op een overwinning of goede klassering in de Rally. De verkoopcijfers van het winnende merk springen omhoog. Dit zien de grote fabrieken, zoals Peugeot, DAF, BMW etc. heel goed in.

Wat gebeurt er in feite?

Maanden vóór de aanvang van de rally trekken de grote fabrieken de allerbeste krachten (coureurs, serviceploegen, verzorgers) aan. Omdat er niet zo bar veel voorradig zijn, worden er grote bedragen neergeteld. Bedragen van een miljoen zijn geen uitzondering. De aangekochte coureurs leren terdege de wagen en het circuit rond Monte Carlo kennen en verschijnen volledig voorbereid aan de start.

Aan de reglementen wordt, begrijpelijkerwijs, streng de hand gehouden. Mocht er ook maar even van de regels worden afgeweken of aan de wagen geknoeid zijn, dan wordt deze uit de strijd genomen en verliest de concurrent een belangrijke tegenstander. Het is in 1966 zelfs gebeurd (en het gebeurt herhaaldelijk), dat een fabriek protest aantekende tegen alle andere merken, zogenaamd omdat de andere wagens niet in orde zouden zijn. In feite echter alleen omdat die wagens in het algemeen klassement hoger stonden.

Nu is het niet zo, dat alleen fabrieksrijders meedoen. Om de amateurs (particuliere deelnemers) niet helemaal aan de kant te zetten, ontbrandt de grote strijd pas in Monte Carlo zelf. Er wordt namelijk vanuit verschillende grote Europese steden (Warschau, Berlijn, Straatsburg enz.) gestart en een zgn. aanlooproute gevolgd tot aan M. Carlo. De goed uitgeruste amateurrijders krijgen dus gelegenheid om tot in Monte-Carlo op gelijke voet met de 'grote jongens' te blijven.

Als zij daar zonder brokken arriveren ontbrandt de strijd pas echt en komen voor hèn de haast onoverbrugbare moeilijkheden: een 1400 km lang traject met klassementsproeven en een 600 km lang nachttraject in de omgeving van Monte-Carlo. Zij kunnen het niet meer bijbenen; de vaklui beslissen onderling de strijd.

Tijdens het 1400- en 600 km traject gaan de serviceploegen hun grote diensten bewijzen. Het merk dat over de beste serviceploeg en de grootste dosis geluk beschikt, wordt winnaar.

De winnaar wordt, de traditie getrouw, gehuldigd, en de winnende fabriek zal binnenkort het geld gaan opstrijken, het geld dat de opbrengst is van de rally van Monte-Carlo.

jos pastor

EINDELIJK

Frans Meijman
Peter Stoep

Eindelijk is het zo ver. De school waar ruim 11 jaar van voorbereiding aan vooraf is gegaan, die de eerste Pius X-ers als de toekomstige plaats voor hun eindexamen beloofd werd, waarvan elk jaar opnieuw de eerste paal geslagen zou worden, die een oude, uit louter houten barakken bestaande noodschool met te weinig lokalen, met slechts één en bovendien te kleine gymnastiekzaal, met een aula die geen aula genoemd kan worden, met opstoppingen en verkeersborden, moet gaan vervangen, zal dan eindelijk gebouwd gaan worden. Als deze school de plaats van de oude gaat innemen zullen er hopelijk vele zaken die afgeschaft waren omdat we in een noodschool huisden, weer in ere worden hersteld. Wij noemen als voorbeeld de afschaffing van de verkiezingscampagnes.

De nieuwe school kan in vergelijking met de oude alleen maar een grote vooruitgang betekenen, vooral omdat deze de verwezenlijking van een doel met zich meebrengt, dat de oprichters van het Pius X Lyceum zich o. a. gesteld hadden: het Dalton-onderwijs.

De bouw van de school zal minstens $2\frac{1}{2}$ jaar in beslag nemen, wat betekent dat - indien alles naar wens verloopt - in september 1970 gestart kan worden met de ingebruikneming van het gebouw. In het gunstigste geval zullen de huidige 3e klassers (gym. en hbs) in grote nieuwe, moderne lokalen eindexamen kunnen doen. We moeten echter niet vergeten, dat met de verhuizing nog wel enige tijd gemoeid is. Vooral het laatste tijdvak van de bouw, waarin de afwerking van de school plaatsvindt, zal vrij lang zijn.

Wij zullen nu wat verklaringen geven bij de tekeningen.

De cour, er zal er slechts één komen, zal zo'n afmeting hebben, dat twee handbalvelden er ruim op passen. De school zal uit drie lagen bestaan en dus twee etages hebben. Aan drie zijden (de niet naar de kerk gerichte) van de cour zullen klaslokalen komen, terwijl er op de beganegrond aan de overgebleven zijde zuilen komen, waarop weer klaslokalen, alleen op de eerste etage. De tweede etage zal hier vrij blijven voor uitbreiding. Er is ruimte voor 8-10 lokalen.

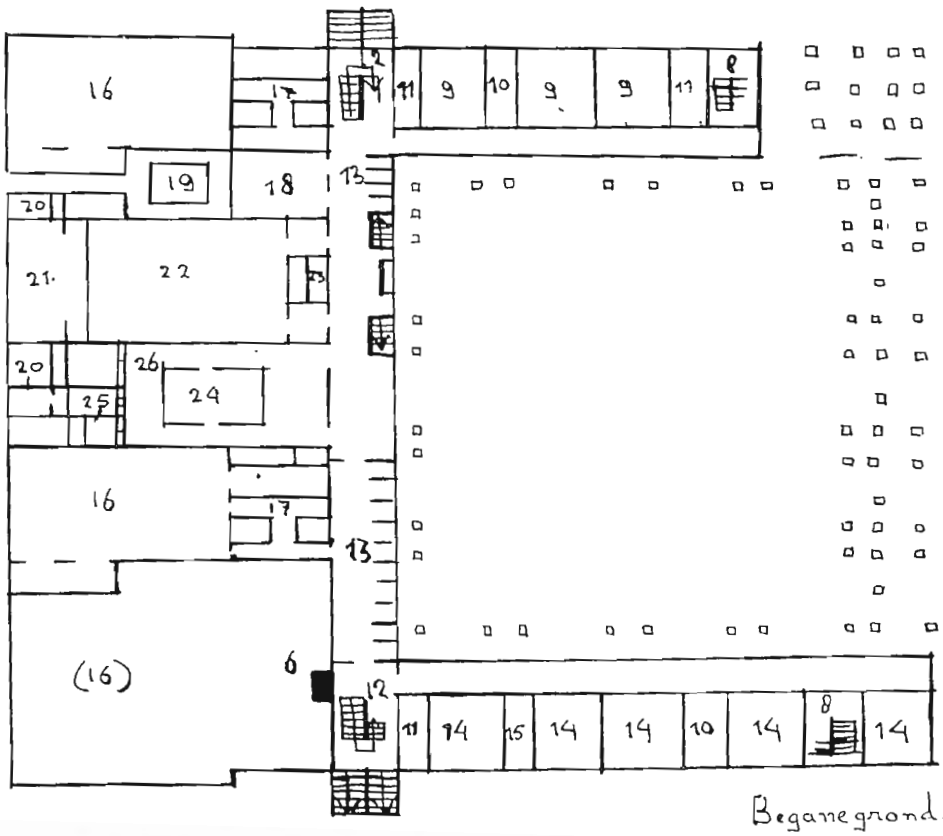
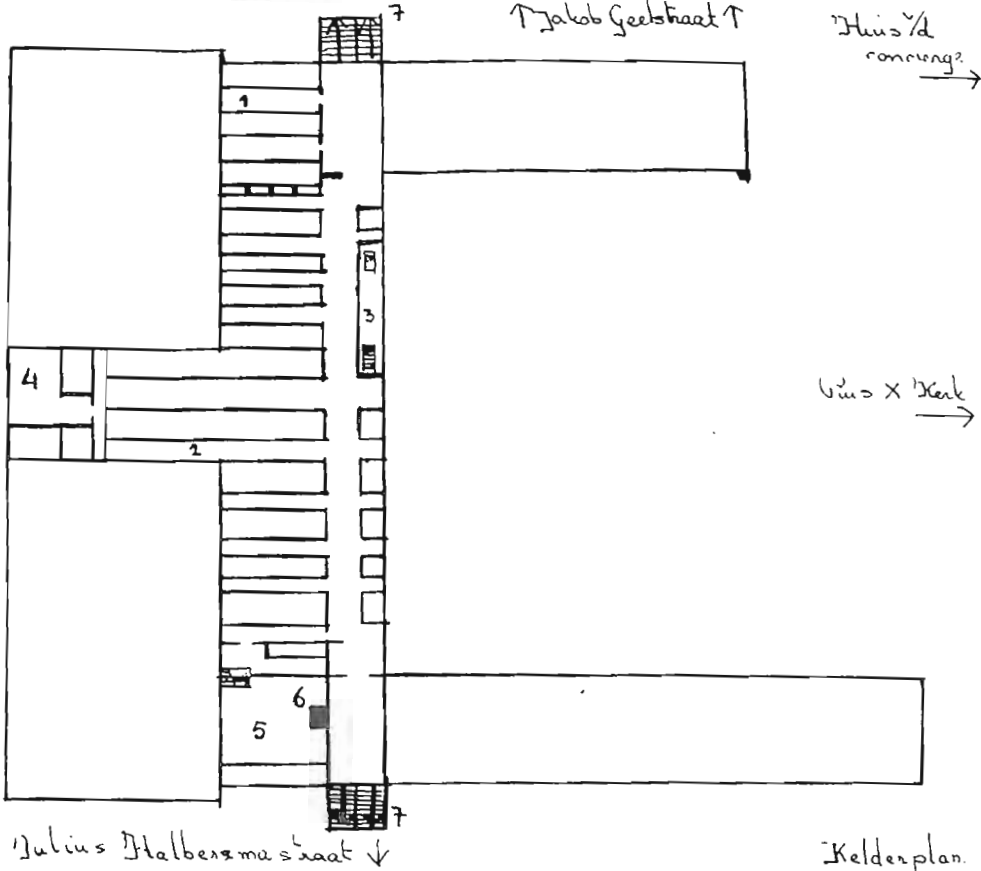
Er is onder de rechter rij lokalen (als we van de kerk komen) nog ruimte voor twee lokalen, zodat we er in totaal nog 10 à 12 lokalen bij kunnen bouwen.

Recht tegenover de zuilengalerij zal de hoofdingang zijn, waarboven de rectoriskamer en de docentenkamer. De gevel zal hier een iets afwijkende vorm hebben, zodat er een soort siergevel ontstaat. Achter de hoofdingang de volgende lokalen (van links naar rechts): een potentiële gymzaal, waar reeds voor geheid wordt, een gymzaal, 'n kapel (voor ca. 40 personen) met altaar in het midden, opdat er een bijna oorspronkelijke avondmaalsviering gehouden kan worden. Naast de kapel een aula met 'n toneel en een balkon; deze aula zal tevens dienst doen als kantine; misschien zullen er koffieautomaten e. d. geplaatst worden, maar dit is nog een punt van discussie.

Nog een gymnastiekzaal bevindt zich naast de aula. In alle gymzalen zijn er kleedkamers en plm. 16 douches. De centrale bibliotheek bevindt zich achter de hoofdingang en is bereikbaar vanuit de aula.

Legenda.

1. bromfietsen (78)	14. theorie
2. rijwielen (840)	15. conrector
3. trappen naar boven	16. gymnastiekzalen
4. stoelen, requisieten	17. kleedruimte, douches enz.
5. centrale verwarming	18. centrale bibliotheek
6. schoorsteen	19. binnenhof
7. trappen naar fietsenstalling	20. kleedkamers (toneel)
8. secundair trappenhuis	21. toneel
9. talenpracticum	22. aula/overblijfslokaal
10. bibliotheek	23. conciiergeverblijf met buffet
11. toiletten	24. kapel
12. hoofdtrappenhuis	25. sacristie
13. garderobe	26. omloop

Het kamertje van de conciërge bevindt zich recht tegenover de hoofdingang. In de grote kelder is plaats voor 850 fietsen en een 80-tal brommers. De brommers komen in een afgesloten ruimte, volgens brandweervoorschrift. Indien nodig, kan deze ruimte vergroot worden. Trappen vanuit de kelder leiden naar boven; op de beganegrond bevinden zich de garderobes.

Aan de rechterzijde komen de talenpractica. Boven de zuilengalerij zijn de lokalen voor handenarbeid, handwerken, tekenen en aardrijkskunde ontworpen. Op de 2e etage, boven de rectorskamer komt het muzieklokaal, dat van de ernaast gelegen lokalen voor natuur- en scheikunde en biologie is gescheiden door een bergruimte.

Tenslotte komt er een conciërgewoning vlakbij de kerk.

Wij zijn er ons van bewust dat we niet alles hebben genoemd; er is echter uit de tekeningen wel het een en ander af te lezen en het overige is onbelangrijk: het zijn vooral opbergruimten, transformatorruimte, kamers voor amanuenses e.d. Wij hopen, dat iedereen toch een duidelijk beeld van de nieuwe school heeft gekregen en wij danken de rector hartelijk voor de moeite die hij zich heeft getroost om ons wegwijs te maken in de tekeningen en ons zo duidelijk mogelijk alles uit te leggen.

In bovenstaand artikeltje is het woord "Dalton-onderwijs" gevallen; daarom hier een summier verklaring ervan. Dalton onderwijs is voor het eerst in 1920 gegeven in het plaatsje Dalton in Massachusetts (USA). Het is een uitvinding van een onderwijzeres aldaar: Helen Parkhurst.

Daltononderwijs is a. h. w. een tussenvorm tussen louter klassikaal- (wat wij nu volgen op het Pius X) en het Montessori-onderwijs. Bij deze laatste onderwijsvorm kan men niet meer spreken van klassen. Iedereen krijgt nl. een taak op, die hij of zij dan in 'n zelfstandig vast te stellen tijd afmaakt. Zo voor elk vak. Is de taak volgens de leraar voldoende voltooid, dan kan men aan de volgende beginnen. Zo bepaalt ieder in feite zijn eigen werktempo.

Bij de Daltonscholen krijgt iedere leerling - in klassikaal verband - een aantal lessen in elk vak, juist zoals we dat nu hebben. Bovendien zijn er dan nog verschillende zgn. 'werkuren'. Dat zijn er gemiddeld 1 tot 2 per dag. Het is niet de bedoeling dat in deze werkuren het huiswerk gemaakt wordt, integendeel. Men krijgt nl. een taak die, in tegenstelling tot de handelwijze bij het Montessori-onderwijs, binnen een bepaalde tijd af moet zijn. In de lagere klassen zal deze termijn vrij kort zijn en zal de uitvoering ervan onder het toezicht oog van de leraar geschieden. In de hogere klassen echter, krijgt men een taak op voor een langere termijn, terwijl de plaats waar die uitgewerkt zal worden, vrij is. (Bijv. in de bibliotheek, bij een leraar waar het rustig is, etc.) Men krijgt dus een grotere mate van vrijheid, welke ten doel heeft een zelfstandigheidsgevoel te creëren. In de laatste paar klassen zullen deze werkuren wel tot een minimum teruggebracht gaan worden, omdat de leerlingen, zoals dat heet, voor het examen moeten worden 'klaargestoomd'.

In de gangen worden waarschijnlijk op verschillende plaatsen werkmissen aangebracht om de taken uit te voeren. In Zweden is men op vele scholen al zeer ver gevorderd met de toepassing van deze onderwijsvorm, met goede resultaten overigens.

Wetende verre van volledig te zijn geweest, hopen wij dat men een iets beter begrip over het Daltononderwijs heeft gekregen, in het bijzonder de lagere klassen, die het misschien nog wel persoonlijk zullen gaan meemaken.

Legenda :

27. handenarbeidlokaal

28. berging

29. tekenlokaal

30. handwerkdokaal

31. aardrijkskundelokaal

32. kabinet

33. biologie

34. plastic afdekplaten (die zorgen voor droge 'rondjes' om de cour)

35. administratie

36. schoolartsensprekkamer

37. rectorskamer

38. docentenkamer

39. balkon

40. dak met koepels of ramen

41. leermiddelen

42. muzieklokaal

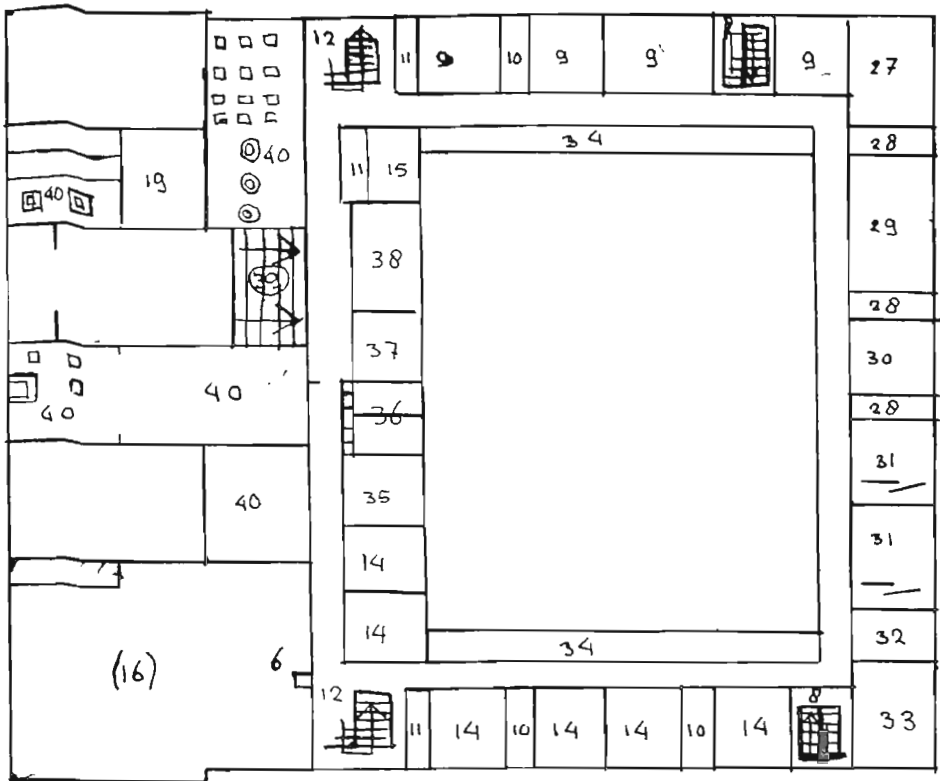
43. amanuensis

44. scheikunde

45. natuurkunde, scheik., biologie

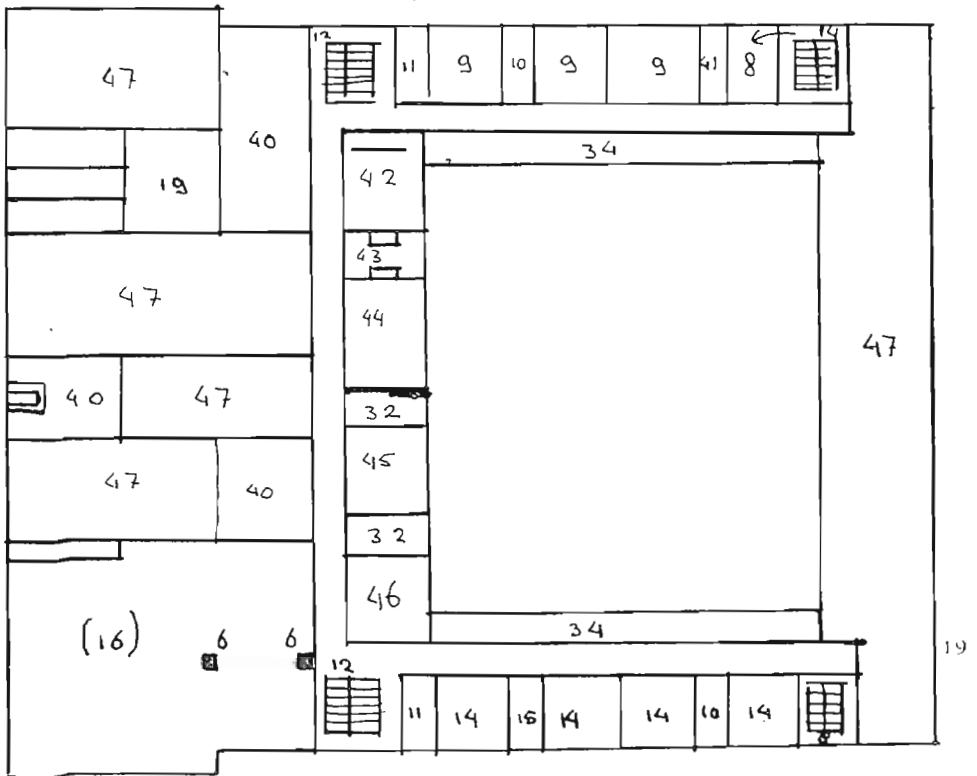
46. natuurkunde

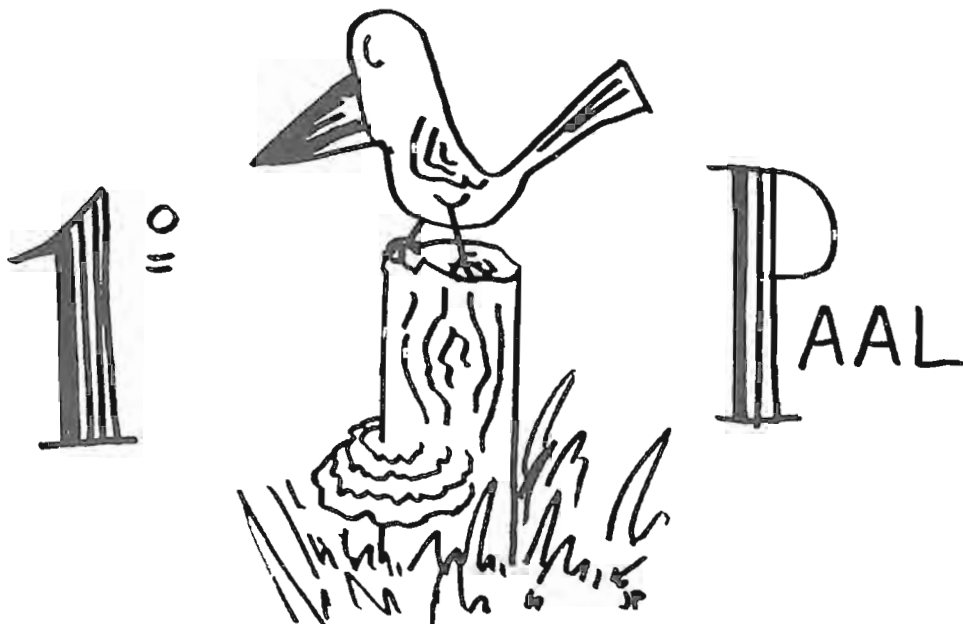
47. daken van de lagere gebouwen

1^e verdieping

2^e verdieping

- 1954 Bouwplan voor nieuwe school gereed. De rector verwacht dat de school binnen vier jaar klaar is.
- 1958 Bouwplan voor nieuwe school gereed. De rector verwacht dat de school binnen vier jaar klaar is.
- 1964 Bouwplan voor nieuwe school gereed. De rector blijft optimistisch en verwacht dat de school binnen vier jaar gereed is.
- 1966 De voorzitter van de schoolvereniging in de 2e Kamer: Komt er nu 'n bouwvergunning voor de nieuwe school?
- begin '67 De voorzitter van de schoolvereniging pleit voor verhoogde accijns op Coca cola, Fanta, Pepsi cola, Sprite enz. Waar blijft onze nieuwe school?
- 11.9. '67 De bouwvergunning voor de nieuwe school is gearriveerd; na 13 jaar. Die postbestellers van tegenwoordig ook! Zó langzaam. De rector maakt feit jubelend met toeter bekend.
- januari '68 De eerste paal ingeslagen! Allemaal een dag vrij. De rector is optimistischer dan ooit. "Over uiterlijk twee jaar is de school klaar!"
- januari '68 De werkzaamheden aan de nieuwe school zijn opgeschort wegens strenge vorst.
- februari '68 De werkzaamheden aan de nieuwe school zijn opgeschort wegens strenge vorst.
- maart '68 De werkzaamheden aan de nieuwe school zijn enz. enz.
- mei '68 De tweede paal wordt ingeslagen.
- juni '68 De twee palen zijn verzakt en moeten uitgetrokken worden. Het wachten is op langere palen.
- eind juni '68 De eerste paal wordt ingeslagen! Geen enkele dag vrij ervoor.
- juli '68 Grote staking! De arbeiders eisen loonsverhoging maar krijgen die niet.
- augustus '68 De staking wordt nog steeds volgehouden.
- september '68 De staking wordt nog steeds volgehouden maar de rector blijft optimistisch.
- oktober '68 De werkzaamheden zijn door de strenge vorst gestopt.
- november '68 De werkzaamheden zijn door de strenge vorst gestopt.
- december '68 De werkzaamheden zijn door de strenge vorst gestopt.
- januari '69 De werkzaamheden zijn --- juist, U raadt het al. De winter is bijzonder streng dit jaar.

- maart 1969 De vorst is eindelijk voorbij. Helaas zijn de fundamenteën (alles wat er klaar was) door de strenge vorst ernstig beschadigd. Alles moet opnieuw begonnen worden. De rector is niet optimistisch meer, maar wel ziek. Waarvan??? vragen wij ons af.
- april 1969 De schade is geheel hersteld. Voor de 3de keer wordt de eerste paal ingeslagen. Een dag vrij? Welnee . . . en dat bij zo'n feestelijke, weinig voorkomende gelegenheid.
- juni 1969 De school is geweldig opgeschoten. De muren hebben een hoogte van 5 centimeter (mèt cement 5,6 cm) bereikt. Helaas, de vergunning van de 2e Kamer wordt ingetrokken. Die bureaucratische regering! Dat heb je als je D'66 kiest. De rector heeft een hartattaque. Tijdelijke vervanger: de heer W. Hendrikse.
- mei 1970 De vergunning komt weer aan. Ondertussen zijn de fundamenteën geheel weggespoeld. Alles moet opnieuw worden begonnen.
- mei 1970 De eerste paal gaat de grond in. Hoera!
De rector neemt het besluit robots i. p. v. arbeiders te gebruiken. Een geweldig besluit. De school schiet omhoog. De heer Koster kan weer bezoek ontvangen. Felicitaties bezorgen bij de administratie.
- 20 mei 1970 Een of andere sufferd heeft de robots verkeerd ingeschakeld (negatief) en nu werken ze niet naar boven maar naar beneden. We zijn weer bij de fundamenteën aangekomen. Laatste bericht: de toestand van de rector is plotseling verergerd. Condoleanties bezorgen bij de administratie.
- 21 mei 1970 Wegens gebrek aan gelden kan de bouw van de nieuwe school niet worden voortgezet.
- 2054 De bouwplannen voor de nieuwe school zijn gereed, de gelden beschikbaar. Het is slechts nog wachten op de bouwvergunning. De rector, de heer Koster Jr., denkt dan de school binnen vier jaar klaar is.
- 2058 De bouwplannen voor de nieuwe school zijn gereed. De rector denkt dat de school over 4 jaar klaar is.
- 2064 De bouwplannen voor onze nieuwe school zijn nog steeds gereed en de rector blijft optimistisch; hij denkt dat de school over 4 jaar in gebruik zal kunnen worden genomen.
- 2068 De eerste paal voor de nieuwe school is er. Iedereen 4 dagen vrij.
- 2070 De nieuwe school is klaar. Het Pius X Lyceum in een nieuw uiterlijk.

Eindconclusie:

Nieuwe school van Pius X-Lyceum:

Goed voor onze kleinkinderen!

J. Lohman

GESPREK MET ARCHITEKT EVERS

Wanneer werd de opdracht voor het bouwen van de school aan U toevertrouwd? En door welke instantie?
Dat zal een half jaar voor het eerste studiejaar geweest zijn, nu ongeveer 14 jaar geleden. De opdracht werd ons gegeven door het schoolbestuur, in opdracht van de Stichting Pius X, die het Pius X-Lyceum in leven heeft geroepen.

Hoe verliepen de voorbereidingen?

Eerst werd er door de rector en het schoolbestuur een voorstudie gemaakt op basis van een programma voor de lokalen en de ruimtes. Dit lokalenprogramma werd naar het Ministerie van Onderwijs gestuurd en er werd door ons een ontwerp gemaakt. Maar omdat de levensvatbaarheid van de school groter was dan voorzien, moest er 'n nieuw lokalenprogramma worden opgesteld en moesten wij een nieuw ontwerp maken, dat, behalve een eerste bouwfase (het bouwen van de nodige lokalen), ook nog een tweede bouwfase (uitbreiding en een derde gymnastiekzaal) inhield.

Dit ontwerp ging naar het Ministerie, maar ze hadden veel aanmerkingen en wilden dat er enkele wijzigingen aangebracht werden, waaronder een kleinere binnenplaats. Er werd door ons een modificatieplan ingediend om aan de aanmerkingen tegemoet te komen, maar de binnenplaats werd niet verkleind. Dit modificatieplan werd goedgekeurd en er kon een definitief plan worden gemaakt. Ook dit werd goedgekeurd en werd in oktober 1964; daarna werd een uitvoeringsontwerp gemaakt en in september 1966 ging het definitieve ontwerp met bestek en begroting naar Den Haag.

In juni 1967 kwam er een schrijven van het ministerie, dat de onkosten een half miljoen lager moesten zijn (deze waren geraamd op $3\frac{1}{2}$ miljoen). Van juni tot september '67 werd hieraan door ons gewerkt en werd de verlaging bereikt.

In december '67 kwam er een brief van het ministerie, dat het werk een aanvang kon nemen en werd de opdracht gegeven aan aannemer De Nijs te Warmenhuizen.

Wat gaat er nu verder gebeuren?

In januari 1968 worden diverse voorbereidingen getroffen op de bureaus van de architect en de aannemer. In februari '68 wordt het bouwterrein gereed gemaakt en worden de bouwketen geplaatst. In maart gaat dan de eerste paal de grond in, en in augustus 1970 zal het gebouw gereed zijn.

Wordt er nog een bepaald procédé toegepast met het oog op de gehorigheid? En hoe wordt de verwarming?

Inderdaad. Tussen de lokalen worden muurtjes van lichte bouwstenen geplaatst. Deze stenen zijn van twee verschillende diktes, wat geluidsabsorptie tot gevolg heeft. Wat de verwarming betreft het volgende: er komt centrale verwarming, die door buitenpiloten (thermostaten die aan de buitengevel van het gebouw worden bevestigd) geregeld wordt. De verwarmingsketels komen in de ruimte voor de fietsen en brommers onder de school, alleen een meter lager.

Voor hoeveel leerlingen is het gebouw gepland?

We dachten tot een aantal van 750, maar met bouwfase-twee kunnen we het aantal opvoeren tot 850. Daarom zijn de rector en het schoolbestuur nu reeds bezig om ook de tweede bouwfase erdoor te krijgen, zodat die uitbreiding meteen kan worden meegebouwd.

Kunt U nog enige bijzonderheden noemen?

In enkele gangen komen nissen met werktafels erin voor het Dalton-systeem. Die gangen zijn een halve meter breder dan de andere gangen. Het schoolbestuur laat er vakbibliotheken in plaatsen. Bovendien zorgt het ervoor, dat de aula tot $5\frac{1}{2}$ meter verhoogd wordt, om het toneel beter te laten uitkomen; plaatst het een kapel met sacristie, en op de binnenplaats luifels. Dit bedraagt 10% van het totale budget. De palen voor de derde gymzaal worden meteen gelegd en de gemeente legt openbare parkeerplaatsen aan.
ivo duppen

Het Leven ontspringt
 aan een Bron van liefde
 teffens ontspringt een
 Bron van liefde
 aan het Leven
 er is ook vergissing mogelijk
 want er is een uitwendiging
 op elke regel

een vinger
 werd
 de Riep Rand
 toen
 was er geen weg
 terug

zo
 zijn we nu
 getrouwd
 we wonen
 niet
 in een huis

maar
 in een hut
 en
 ons kind
 werd
 dood geboren

GEDICHTEN:
ANITA MOERMAN
TEKENING:
John Mooij

PHILIPS PRESENTEERT KALEIDOSCOOP VAN TECHNIEK

De bezoekers van Eindhovens nieuwste toeristische attractie, het Evoluon, krijgen bij de ingang een folder overhandigd, die begint met: "Het Evoluon biedt, zoals de naam aangeeft, een beeld van de evolutie van wetenschap en techniek en de invloed daarvan op de samenleving". Het ronde tentoonstellingsgebouw (in de vorm van een sferoïde, rustend op V-vormige kolommen, waardoor de indruk wordt gewekt dat het vrij boven de aarde zweeft, zegt een ander voorlichtingsformulier), herbergt inderdaad tal van attributen die, als documentatiebron of werkend model, uitvoerige informatie geven over wat men tot nu toe op technisch en sociaal-technisch gebied heeft gepresteerd. Of ieder na de rondgang, waarvoor men officieel 15 uur nodig heeft, uit de overweldigende indrukken die hij heeft opgedaan, direkt een beter begrip van deze evolutie kan distilleren, is een andere kwestie. Wij moeten in ieder geval opmerken, dat Philips met het oprichten van dit instituut iets meer heeft gedaan dan het neerzetten van een aantrekkelijke toonzaal van zijn produkten, hoewel het gebouw ook zeker deze functie heeft.

Bij het betreden van het Evoluon krijgt men al een voorproefje van de tentoonstelling. Enorme telbuizen registreren ieder wanneer hij door de toerniketten draait. Een zgn. plunjerlift die in een glazen schacht door een lange pilaar wordt opgeduwd, brengt de bezoekers naar de bovenste verdieping. Er zijn drie expositielagen in de vorm van uitgestrekte ringvormige bordessen. Voor de twee voornaamste afdelingen heeft men als thema's genomen: "Techniek en maatschappij" en "De technologie".

De tentoonstelling onderscheidt zich niet alleen door de bijzondere vormen en talrijke kleuren, maar vooral door de presentatie: door op een knop te drukken kan de belangstellende een toestel in werking stellen dat een gemechaniseerde natuurkundige proef afwerkt, of een instructief filmpje, soms een hele voorstelling, doet beginnen.

De mens staat centraal. Speciaal wordt aandacht besteed aan de overbevolking, water- en luchtverontreiniging en onderwijsproblemen. De verdiensten van de techniek worden overal gedemonstreerd. Zo wordt men uitgenodigd te ondervinden, hoe gemakkelijk een eerste les-Spaans is, als men er een bandrecorder bij gebruikt.

De betekenis van technische apparaten voor de huishouding wordt benadrukt; reeksen lichtbeelden wijzen op het verschil van de huidige woning met die van 1891, de tijd dat alleen de rijken comfort kenden, omdat het huishoudelijke werk door het dienstpersoneel werd gedaan.

De techniek staat in dienst van de mensheid, ook op het gebied van recreatie en creativiteit. Als voorbeeld van dit laatste is er een vernuftig geconstrueerde kogelbaan, een mechanisch tableau-vivant. Het toestel werd oorspronkelijk in de Londense kunstakademie gebruikt om de kunstzin van de studenten te prikkelen. Maar ook als tentoonstellingsobject krijgen de langs grillige banen rollende stalen kogels veel belangstelling.

Natuurlijk is ook het nieuwste produkt van de amusementsindustrie, de kleurentelevisie, in vol bedrijf. Daarnaast is er ruimte gereserveerd voor het zgn. perceptieonderzoek; hier wordt de mens getest op zijn geheugen (de van de advertenties bekende memo-tekst), reactiesnelheid, coördinatie tussen hand en oog.

Getoond wordt, hoe wij met onze kennis van de elektronica nauwkeuriger kunnen meten, regelen en bepalen. De elektronenweegschaal bepaalt exact uw gewicht en drukt het op een kaartje af.

Interessant is een toestel, dat lucht vloeibaar maakt (de temperatuur van de vloeistof is dan -200°C). Een rubberballetje, dat enige seconden in de vloeibare lucht wordt gehouden, spat uiteen wanneer men het op de grond werpt. Een typisch voorbeeld van vereenvoudiging is de radiolamp die in vijftig jaar tijd van 13 cm is verkleind tot 3 millimeter. Op de afdeling 'Levenswetenschappen' toont een film ons, hoe de celdeling zich in werkelijkheid afspeelt.

Zoals uit de algemene tendens van het bovenstaande blijkt, moeten we zeggen dat we het Evoluon een suggestieve vertoning vonden. Daarmee kruisen wij tenminste niet de plannen van Philips die, door redakteuren van ruim 200 schoolbladen naar Eindhoven te halen, 200 potentiële, goed gelezen advertenties voor het Evoluon kreeg. Maar wij hebben al gezegd, dat we niet overal de commercie achter willen zien; we laten niet na er onze waardering over uit te spreken.

hans looman, hans nolte

IETS OM OVER NA TE DENKEN

Er was eens, nog niet zo lang geleden, een schatrijke, doch goudeerlijke soepballetjes magnaat. Deze woonde jaar in, jaar uit, in een New-Yorkse buitenwijk. De beste man had drie zoons, allen goede jongens . . .

Op een slechte dag echter stierf de soepballetjes magnaat, 28 miljoen dollar en 17 auto's nalatend. Het eerste deel van deze erfenis ging naar de Bond van Vrijgezellen, en de auto's had hij zijn drie zoons toegedacht. De verdeling daarvan (volgens het testament) was echter niet zo eenvoudig. De laatste wil van de rijkard luidde namelijk als volgt: zijn oudste zoon moest de helft van de auto's krijgen, de middelste eenderde en de jongste een negende deel. Maar na wat tellen en rekenen door de advocaat ('n klein en handig kereltje) bleek, dat er een of meer auto's 'door midden gedeeld' zouden moeten worden! Enfin, dagenlang werd erover gediscussieerd wie er wel wat zou krijgen, en nog waren zij het niet eens. Tenslotte konden de broers van de tijd van de advocaat niet meer vergen en lieten zij hem gaan . . .

Op een goede dag, na een goede en stevige maaltijd, kreeg Edward, de jongste, een idee. Ze zouden de oude en dus ervaren boer uit het huis aan de overkant eens om hulp vragen. Na vijf minuten praten werd het voorstel met algemene stemmen door de drie broers aangenomen. John, de middelste, werd op de man af gestuurd. Zou deze het zo nijpende vraagstuk oplossen? De man was meteen bereid, eens met de jongens te praten en kwam dus even later een borreltje drinken. Geduldig hoorde hij het hele verhaal aan en zei toen: "Peter, haal een van mijn auto's hier; ik schenk hem jullie. Haal ook de advocaat!"

Nu was de verdeling zeer gemakkelijk, maar . . . mocht zo iets van de wet?

Een kwartiertje later reed de advocaat voor. Peter was ook alweer terug. Toen de advocaat de treurige geschiedenis hoorde, haalde hij uit een binnenzak een goor boekje te voorschijn en begon daarin te bladeren. Plots vertrok zijn mond tot een triomfante-lijke glimlach en hij zei verheugd doch plechtig: "Hiermede verklaar ik, dat volgens de Amerikaanse grondwet over erfenissen, om een verdeling te vereenvoudigen, de erfenis altijd aangevuld mag worden door eigen of andermans (zij het vrijwillig) bezit". Na deze fraaie zin haalde de man diep adem en begaf zich na een korte groet huiswaarts.

Nu verdeelden Edward, John en Peter de auto's. Tot hun grote verbazing hielden ze met deze telling één auto over! Verrast over de wonderlijke oplossing van hun wonderlijke probleem, vormden de jongens samen met de wijze pachter een kwartet en leefden nog lang en gelukkig . . .

marcel gazendam, 2E

blz. 13 - MEDITATIONS:

a) Bindland	= Birdland
b) Bathia	= Bahia

blz. 14 - BORN DOWN SOUTH:

c) Claresdale	= Clarcsdale
d) Ship James	= Skip James
e) Buhha White	= Bukka White
f, g)	= d, e.
h) Elmore Jones	= Elmore James
i) Adie Payne	= Odie Payne
k) snijkoord ????	= snijtand !!!!!
l) Sun House	= Son House
m) Brownie Maghee	= Brownie Mcghee
n) idem	= m
o) Fred Medowell	= Fred Mcdowell
p) Jack Dupui	= Jack Dupree
q, r)	= d, e.

Suggesties:

1. Ik kan niet lezen.
 2. De drukker kan niet lezen.
 3. Ik schrijf onduidelijk.
 4. De drukker drukt onduidelijk.
 - 5 = 1 + 3.
 - 6 = 2 + 4.
- (s. v. p. doorhalen wat niet waarschijnlijk wordt geacht.

guido

REACTIE OP "ONTWIKKELINGSHULP" VAN FRANS MEIJMAN

Graag wilde ik een nadere uitleg bij het artikelje over Ontwikkelingshulp van Frans Meijman uit het laatste BOLWERK. Het viel me op, dat Frans Communistisch China in de UNO wilde hebben; dit is kennelijk nodig om een goed functioneren van een organisatie voor ontwikkelingshulp mogelijk te maken. Ik vraag me echter af of China wel ontwikkelingsgeldten zal accepteren; het lijkt me, dat dit land zijn eigen boontjes wel wil en kan doppen. Ook het geven van ontwikkelingshulp door Comm. China zie ik niet: de enige financiële steun die het land heeft gegeven diende om opstanden in oostafrikaanse staten te financieren.

Verder las ik het zinnetje: "het scheppen van gunstige voorwaarden om in de ontwikkelingshulp te gaan". Wat bedoelt Frans hiermee?

Ook las ik nog bij de bronnen waar Frans het geld vandaan wil hebben, o. a. de R.K. Kerk ("het in de loop der eeuwen opgepotte kapitaal"). Ik vraag me af of de r.k. kerk wel zo veel geld heeft. Op onze kerk, die 40 jaar geleden gebouwd is, rust nog steeds een grote schuld. Het lijkt me, dat dit elders wel niet beter zal zijn. Als een andere bron noemde Frans nog de grote ondernemingen. Het is hem kennelijk niet bekend, dat meer dan 50% van de winsten al via o. a. vennootschapsbelasting aan de staat, en zo aan o. m. Je ontwikkelingshulp ten goede komt. Neen, als er meer ontwikkelingshulp moet komen, gaat dat voorlopig nog van je zakgeld, Frans.

lex bekker 5D

Commentaar:

De gevraagde uitleg wil ik natuurlijk graag geven. Hoe meer reacties, hoe beter! Allereerst wil ik iets zeggen over China. Ik zou het 'willen' en 'kunnen' in de zin dat China zijn eigen boontjes wil en kan doppen, willen veranderen in 'moeten'. Aangezien China niet de imperialistische en kapitalistische hulp van het Westen wenste, en later ook niet de hulp van het 'revisiunistische' Rusland, moest het wel zijn eigen boontjes doppen. Maar als het hulp wil ontvangen en dat wil het als het maar geen hulp met bijzondere bijbedoelingen is, dan zal het in één organisatie met de hulpgevers moeten zitten. Als China merkt dat deze hulp (en natuurlijk niet alleen geld) doeltreffend is, zal de samenwerking steeds beter worden en zullen ook verdere oorlogen afgewend kunnen worden.

Met 'gunstige voorwaarden' om in de ontwikkelingshulp te gaan, bedoel ik precies wat er staat. Verder wil ik zeggen, dat het in de loop der eeuwen opgepotte kapitaal van de Kerk natuurlijk niet in de parochiekerken van het 'ketterse' Nederland zit, maar in Rome, Italië en Spanje (even op de televisie kijken naar een Mis, opgedragen door de Paus, met gouden tiara's e. d., is reeds heel geestverhelderend). Met geld van ondernemingen bedoel ik niet alleen belastinggeld - hoewel de miljonnairs nog heel wat geld zouden kunnen afstaan - maar ook investeringen van die ondernemingen in ontwikkelingslanden.

fr. m.

Dese kluyt is opghedraghen aan haer.
REACTIE VAN ENE OUDSTREYDER OP HET GELE GEFAER ... of
Onliterarische kritiken van een oudbolwerckse swoeger ~)

Inleiding

Daar de traditie wil, dat een oud-eindredakteur na verschijnen (en in de prullemand verdwijnen) van het eerste nummer onder een nieuwe redactie in de pennen kruipt om al dan niet zinnige, serieus bedoelde, zedelijke, duffe, onschuldige of hippe kritiek te leveren, heb ik mijn schulp verlaten, heb ik nogmaals mijn pen doorgestoken en ben ik erin gekropen.

Ik zal het in ieder geval, gezien eigen onprettige ervaringen, zedelijk houden (steek onder water).

O ja, voor ik het vergeet, willen de lezers van dit stukje - zo ze er zijn - er rekening mee houden, dat de schrijver het liefst aan één kant beschreven papier heeft?! (Dit in verband met eventueel te leveren kritieken op dit artikel - oudeindred.)

Passage

Voor ik begin, wil ik de achthonderdzoveel pisanen die zich het vorig jaar niet verwaardigd hebben bolwerk te lezen, verzoeken dit stukje over te slaan. Voor de overige lezers (weinig tot zeer weinig) de mededeling, dat dit nog steeds de passage is en dus, wat de chinees zou zeggen shin-pang-wong, wat de deen zou zeggen urre smurre wrremeturre, zoals de rus zou zeggen atschtekosjkari is. De fransman heeft er geen woorden voor, en gezien de censuur zal ik de nederlandse vertaling niet geven. Daar hajje de passage dan weer, hoor, het begint vijf tellen van nu!

Tragedie. Eerste bedrijf.

Dit is het begin van de eerste kritiek in de 10de jaargang (dit was even voor de enkele nieuwsgierigen)

W-tje 1. Een blitse natel. Hier wordt waarschijnlijk een blikke snavel bedoeld.

Waarschijnlijk in navolging van de VPRO, die leden voor het aanbrengen van iedere nieuwe begunstiger zwaarverzilverde theelepeltjes thuisbezorgt (Volkskrant). De redactie kan waarschijnlijk geen zilver betalen.

N.B. De s is vanwege de na het vorige nummer verscherpte censuur.

W-tje 2. De knots is het schoolblad van de Rijks H. B. S. in Oud-Beyerland.

W-tje 3. Nee.

W-tje 4. Het pleit niet voor de snuggerheid van HOOFDredakteur P. S., dat hij de oplossing van de prijsvraag niet gevonden heeft. Maar ja, hij zit nu eenmaal op het gym, evenals overigens haast de hele redactie. Leo wil wel even helpen, als je je pruim even uitstoot. Misschien heb je iets aan deze zin: "Bolwerk niet te veel door, maar pak je woordenboek en vertaal 't in frans, duits en engels en je bent er." (Dan achterhaal je ongetwijfeld ook de door ene C. D. ontdekte fout wel). Dit laatste om het nu niet te gemakkelijk te maken.

Pauze.

Knipkaarten voor 12 koppen thee à 50 centen verkrijgbaar.

*) Ondergetekende staat niet in voor juiste spelling van de als in het oudnederlands geschreven bedoelde titel. (te volgen??)

Tragedie. Tweede bedrijf.

Voorts wil ik het vorige nummer even met de eventuele lezer doorbladeren. Allereerst een zin uit het Reda(lintje)ktioneel, nl. de dulle frase: "Hetgeen het vorige jaar niet gelukt is". Een dol antwoord: "De oudredactie was geen orgaan, maar een opvallende instantie.

Geloof en Sceptis. Ik heb veel bewondering voor het feit, dat dit stukje geen drukfouten had tengevolge van het gedeeltelijk overnemen ervan.

Dimlicht in Katharsis. Het verwondert mij, dat dit stukje niet gecensureerd is.

Kommune-maatschappij. Jos leest de oude provoblaadjes bijzonder slecht, en - ik heb dit overigens niet geheel van mijzelf - wat gebeurt er met de mensen die geen redelijke eisen stellen. Een eigen kommune?

Numéro dix-sept. Ik verzoek de schrijver zijn stomp(zinnig)e punt eens te slijpen. Het idee is leuk, maar het mag iets minder persoonlijk.

Krankzinnig. Dit gedicht zou een hele pagina verdienen.

Ontwikkelingshulp. Hiervoor mijn lof. (Al wat de boer niet lust geeft hij weg, zegt Leo) Hij wenst F.M. smakelijk eten.

Ernesto Guevara. De TEKENING is GOED en ORIGINEEL, maar niet OORSPRONKELIJK.

Voorspel. Waarschijnlijk het enige stukje, dat geschikt zou kunnen zijn voor de lagere klassen.

La la hoep hoep. Hoep la la hoep zat op de stoep, keek door zijn loep en viel in de tandpasta.

John W. Coltrane en Folkblues. Mag meeëten met F.M.

Dokterstekort. Op het Pius X géén dokters op de 820 inwoners (of beter gezegd inboorlingen) terwijl er toch tenminste één gek rondloopt. (Zelfkritiek is de beste kritiek die er te koop is).

Ondanks de tweemaal L.P. ook lof voor Peter.

Herfsttoermooi 1967. Jos telt zeker 1, 2, 3, 4, 5, 6, 11 enz. Hij overdrijft.

Propaganda etc. Ik sluit me volledig bij de vorige spreker aan.

Commentaar . . . Naar mijn mening is het de taak van de ploegleiders om voor hun tak van sport op school reclame te maken.

Brian Epstein. Met een zwarte rand zou deze pagina pas compleet zijn.

Scholenconours. M.S. krijgt ook een portie lof, F.M. heeft al gehad, hij mag de schaal leeglikken.

N a s p e l

Om niet te veel ruimte op te eisen, zal ik verder nergens te diep op ingaan (zij die me een beetje kennen weten overigens, dat ik nergens te diep op in zou kunnen gaan, vooral niet als het over officiële organen van het Pius X gaat).

V o o r z i c h - v e r v e l e n d e k l e i n t j e s

Als de lezer na het lezen van al dit tragische even wil lachen, raad ik hem aan, alvorens door te lezen 5 borrels achterover te gooien (niet over je schone overhemd of minirok gooien). Is het geschied?

A. liep met twee kolossale kokosnoten in zijn oren door de kalverstraat. Hij komt z'n vriend B tegen. Hé Apoligaliptus (zo heet A), zegt B, je hebt twee kokosnoten in je oren. Wat zeg je, Bolkanagrasias (zo heet B) zegt Apoligaliptus, ik kan niks horen, want ik heb twee kokosnoten in mijn oren.

Als de lezer nog niet lacht, moet hij zelf maar eens in de Kalverstraat gaan posten.

Wie weet kom je een van de twee nog wel eens tegen. O, nog even ter herkenning:

Apoligaliptus heeft twee kokosnoten in zijn oren.

Hij die nog ernstig is, is een kniesoor of iets dergelijks, en is uitermate geschikt om de duffe boel op school te handhaven.

S l o t o p m e r k i n g e n

Iemand die de gave heeft tussen de regels door te lezen, heeft hopelijk de feitelijke KRITIEK begrepen.

Evenals de eerste zin van dit artikel slaat de laatste zin uitsluitend op haar.

Ik wens je welterusten.

leo plasman

NIEUW BESTUUR

Aangezien het bestuur van de leerlingenvereniging van het cursusjaar 1966/67 onder voorzitterschap van Frank Wolterink in september niet de moeite heeft genomen om althans één beleidsdaad ten uitvoer te brengen: nl. het installeren van een verkiezingscommissie die dan op een of andere manier een verkiezing zonder driedaagse campagnes (want dit mocht niet van de rector), kon organiseren; daarom heeft de mentor van de leerlingenvereniging, de heer Verhagen in november zijn toevlucht moeten nemen tot iets anders om aan een bestuur te komen.

Gewone verkiezingen waren nu eenmaal niet meer mogelijk; daarom besloot de heer Verhagen, in overleg met de raadsleden, tot een getrapte verkiezing, waarbij uit hun midden allereerst een "Raad van Twaalf" werd samengesteld (twee raadsleden uit elk leerjaar). Uit deze Raad van Twaalf werden weer drie mensen gekozen, die het dagelijks bestuur zullen vormen. Het zijn:

MARC STOTIJN, AMMIE EEKELSCHOT en LOEK JEHEE.

Aan dit dagelijks bestuur zijn toegevoegd: E. HOEBINK en A. CHRIST als sportassessoren, en FRANS MEIJMAN als vertegenwoordiger van "Bolwerk" bij de leerlingenvereniging.

Dit nieuwe bestuur dat tot nu toe (16 januari) nog geen programma heeft, zal in elk geval de gewone zaken zo goed mogelijk afhandelen en zich ook inspannen voor mogelijke wijzigingen in de Statuten inzake de verkiezingen.

frans meijman

Z I E H E T E E N S Z Ó

Zie de beat eens als volgt: probeer haar niet na een enkel singeltje te beoordelen, want het lukt U niet. Neen, vel pas een vonnis als U haar na lang, lang luistergenot doorgrondt. Ontdek de interessante tendens dezer muziek.

Denk eens aan vele meesterlijke combinaties in groepsverband. Vindt U daarachter niet de zucht om de mens te plezieren, te vermaken?

Schuilt niet achter elk gitaarackoord een verlangen naar een gerechtvaardigde roem? Weerspiegelt niet elke drumslag de dringende wens om de 'lieve' luisteraar een fijn stukje muziek, ontspanning te bezorgen? Luidt elke zangsolo niet het verlangen in naar het uitvinden van leuke, originele muziek?

Probeert een van 's werelds geniaalste beatgroepen - de Beatles - niet, zowel jongeren als ouderen te verlustigen met hun meesterlijk geschreven en uitgevoerde muziek? Zijn ZIJ het niet, die de wereld een geheel nieuwe stijl hebben geschonken? Ja, zij zijn het ook, die geroemd werden door musicologen die zèlf reeds hun roem hadden gevestigd.

Zie het eens zó

marcel gazendam - 2 E

ONTWIKKELINGSHULP inzake COLUMBIA

Een werkgroep was na ampele discussie tot de conclusie gekomen, dat ze iets moesten doen voor ontwikkelingshulp. En zij besloten een vlaamse professor te helpen om de krottenbevolking in Bogota zichzelf te leren helpen ontwikkelen. Zij zouden voor een thuisfront zorgen en trachten geld bijeen te brengen. Op 14 oktober begonnen de eerste voorbereidingen o. a. bij ons op school door een pamflet dat aankondigde wat er ging gebeuren.

Op donderdagavond 21 december werd er toen een filmavond gehouden die gedeeltelijk een flop was. De hoofdfilm 'Zuidamerikaanse Rhapsodie' gaf nl. de indruk, dat Columbia ons moest helpen en niet omgekeerd. Toen kwam er nog een film van de Unesco en een lezing met dia's van de heer Schmid, die de werkgroep ook in contact had gebracht met de vlaamse priester. Een grote teleurstelling was, dat er maar weinig mensen waren (ca. 100), terwijl men op 1000 gerekend had. Men had een ruime zaal kunnen bemachtigen in de Catherinakerk in Sloterveer (in de crypte onder de kerk), waar ook de verdere activiteiten werden ontplooid.

Op vrijdag 22 december 's avonds was er een groot Zuidamerikaans feest, met een echt Zuidamerikaanse steelband. Deze vroegen eerst f 900 loon, maar dit werd teruggebracht tot f 300, toen de bandleden hoorden waar het voor was. Deze band was in één woord geweldig. De Columbiaanse consul was er wild enthousiast over na een tamelijk koel begin.

Zaterdag 23 december werd er aan de expositie gewerkt.

Zondag 24 december moest de hoofdoopbrengst komen. Er was een stand ingericht vol met echte Columbiaanse koffie in zakjes à f 1,50 per stuk. Iedereen die binnenkwam werd eerst overvallen door een geweldig doek met de tekst "Je geld of je leven!" om daarna onder de voet te worden gelopen door in Zuidamerikaanse klederdracht (nl. 'n strohoed en sjerp) gestoken koffieverkopers. - Prima koffie mijnheer! Ideaal kerstgeschenk mevrouw! Moet U eens ruiken, hoe lekker!, enz. Om half elf was er een beat mis in Zuidamerikaanse stijl, waarin kapelaan de Jong elkeen in een donderpreek aanbeval naar de expositie te gaan, die toen helemaal ondersteboven werd gelopen; de mensen stroomden toe.

De tentoonstellingsruimte bestond uit een grote zaal met foto's en gebruiksvoorwerpen uit Columbia, en een stand over sociaal werk, een zaaltje waar je zakjes koffie kon kopen, en een ruimte waar je (Nederlandse) koffie kon drinken. Daar stooten we in de drukte op de heer Hoving (Hebt U eigenlijk al een zakje koffie, meneer Hoving?) Door alles heen klonk pittige muziek door drie versterkers.

Toen kwam het hoogtepunt: een amerikaanse verkoping van Columbiaanse cactussen (lengte 5 cm). De eerste ging weg voor 60 gulden (een koopje). Door dit enthousiasme aangemoedigd, besloot men een tweede cactus te verkopen, "maar alleen aan iemand die hem liefdevol verzorgt". Dit bracht f 80, - op, onder grote hilariteit van de aanwezigen.

Om 2 uur werd de Columbiaanse consul weer verwacht. Idee te elfder ure: We zetten hem op een stoel met een bord 'Zuidamerikaans Consul' en heffen kijkgeld. Maar ach, men weet hoe die Columbianen zijn. Om twee uur geen consul. Hij verscheen pas om kwart voor drie, met als tolk een liefvallige secretaresse. Toen werd hij rondgeleid door twee Pius Tieners, omdat die zo vlot Frans konden spreken. Daarvoor zijn het Pius Tieners, n'est-ce pas?

Om vijf uur ging de expositie dicht.

Eindbalans: aan verkochte koffie 1304 gulden. Verwachte winst: f 2000, -.

INTERVIEWS

a) met karel sprenger - 6B

Zit je hier al van het begin af aan in?

Ja. Ik zit in een groep die de koffie verzorgt na de mis en toen hebben ze me gevraagd mee te doen en het buffet te verzorgen, samen met enkele andere Pius-tieners.

Hoe is dit begonnen?

Op een retraite in Bergen. We kwamen tot de conclusie dat we iets moesten doen. We gingen naar de Unesco, maar die hadden allemaal te grote projecten, als India. Toen kwamen we in contact met mijnheer Schmid, die net uit Bogota kwam, waar hij die Vlaamse pater had ontmoet, en zodoende ...

Hebben jullie er veel tijd aan besteed?

Nou, vrijdag na het feest om half een hebben we tot half zes 's morgens doorgewerkt om die expositie klaar te krijgen. Een paar gingen er toen naar huis, de anderen gingen door of deden een dutje. 's Middags kwamen de anderen weer en konden wij slapen. Zo zijn we tot zaterdagavond één uur doorgedaan. We hadden een TV-toestel en hebben nog naar Toon Hermans gekeken.

Bedankt Karel.

Interview met Maarten, een jongen die lid is van de Internationale Vrijwilliger Hulpdienst, afdeling Amsterdam, en hier ook een stand heeft.

Hoe zijn jullie hierbij gekomen, Maarten?

Frans van Scheen heeft ons gezien in de Westerkerk op het vredesweekend, en ons toen hierbij gehaald.

Hoe vind je dit vredesweekend georganiseerd?

Persoonlijk vind ik de manier waarop jullie geld krijgen niet goed. De mensen doen iets wat ze gewoon vinden, nl. te duur betalen voor iets. Ze geven niet bewust iets, maar maken een gewoontegebaar. Ze moeten wakker geschud worden. Daarom is jullie dokumentatie goed, begrijp je.

Niet zo vlug. Ja, ik heb het. Bedankt!

Drie visies op Amerika van Jean-Claude van Itallie,
weergegeven door Toneelgroep Studio

1e visie: TV

Op één toneel: controlekamer en t.v.

controlekamer: gesprekken over taart, slanke lijn, nieuwe jurk.

T.V.: een gert-en-hermien romantiek, oorlog, nog betere tandpasta.

Onbenulligheden naast beelden over de gruwelijke realiteit leiden tot scherpe contrasten. Hiermede wordt het egoïsme en de leegheid van de Amerikaan duidelijk gemaakt, die alleen aandacht heeft voor zichzelf.

2e visie: interview

Vier werkzoekenden tegenover vier werkgevers.

Het 'hard'-zijn van de werkgevers wordt weergegeven, het niet naar elkaar luisteren, het zich niet kunnen en willen inleven in de situatie van de ander.

alijk mijn schuld gaat u zitten neem me niet kwalijk mijn schuld gaat u zitten neem me

3e visie: motel

Man en vrouw en eigenares, uitgebeeld door meer dan levensgrote poppen.

De man en de vrouw, totaal 'versext', overnachten in een popperig ingerichte motelkamer, de eigenares dreuntel heen en weer in de kamer, op monotone wijze alle voordelen en mooie dingen van de kamer opdreunend. Intussen vieren de man en de vrouw hun agressie bot en scheuren en trekken en slaan alles kapot.

Wanneer je naar dit stuk kijkt, voel je dat het niet alleen een kritiek is op Amerika, maar op de gehele westerse 'beschaafde' wereld.

maria louridtz

marie-thérèse groenendaal

Als ik dit schrijf is de proefwerkweek net afgelopen. Het is 6 december, de rapporten worden uitgedeeld. Goede en helaas ook veel slechte lijsten zijn in ontvangst genomen en morgen moeten leraar en leerling beginnen aan een tweede trimester, waar noch de eerste, noch de laatste zin in heeft of toe in staat is.

De proefwerkweken, zoals die op het ogenblik op onze school georganiseerd worden, kan ik en, naar ik meen, velen met mij, geen direkt sukses noemen. Voor de proefwerken wordt in de regel wel geleerd, maar de rest van het huiswerk wordt vergeten of in ieder geval min of meer verwaarloosd, met als direkt gevolg inproductieve lessen en zedeprekenverkondigende leraren. Als deze preken nog nut hadden, vooruit, maar ze wekken mijns inziens louter tegenzin op, die in een proefwerkweek fataal kan zijn voor de rapporten.

Nu zou een kritiek als deze op zichzelf weinig zin hebben, daar de ontevredenheid over onze proefwerktijd algemeen is, en kritiek zelf toch ook geen uitkomst biedt. Doel van dit artikel is dan ook ten eerste om de schoolleiding er - misschien ten overvloede - op te wijzen dat de gehele school erbij gebaat zou zijn dat er op korte termijn een oplossing komt. Bovendien zou ik bij de verschillende voorstellen die al in de loop der jaren gedaan zijn, een nieuw plan willen voorleggen.

Bij het opstellen van dit plan ben ik van drie punten uitgegaan.

1. Het is onhoudbaar, dat figuren na het uitdelen van de rapporten thuishkomen met misschien een slechte lijst, en met huiswerk voor de volgende dag. Het is wellicht wat scherp gesteld, maar als je een slecht dapport hebt en daardoor waarschijnlijk min of meer in de put zit, kun je je daar eenvoudig niet maar op stel en sprong overheen zetten en kun je niet maar meteen met frisse moed aan je huiswerk gaan. Als je dan toch de volgende dag om half negen voor de school moet staan, en je krijgt, omdat je immers slecht in Frans bent, een beurt en maakt hem - natuurlijk weer slecht, dan is het hek wat je zegt vies van de dam.
2. De gewone lessen die in de proefwerkweken gehouden worden, zijn grotendeels onproductief en zouden beter kunnen vervallen.
3. De leraren hebben na het corrigeren van soms onleesbare proefwerken en na uren lange vergaderingen verrekte weinig zin om er meteen na de rapporten weer tegenaan te gaan.

Nu is mijn basisplan het volgende:

Gedurende twee weken worden er geen gewone lessen gegeven.

De eerste van deze 2 weken worden elke dag twee proefwerken gegeven.

De tweede week is er op maandag en dinsdag de eerste drie uren les; na deze 3 uren hebben de leerlingen vrij, de leraren hebben vergaderingen.

Woensdag de eerste drie uren les, daarna uitreiking van de rapporten.

De rest van de week is vrij.

Daar dit plan wel enige toelichting behoeft, wil ik die nu geven.

- De eerste week om 9 en om 11 uur een proefwerk. In de voorafgaande week mag er geen schriftelijk werk worden gegeven behoudens enkele officiële proefwerken, die in de officiële proefwerkweek niet aan bod komen omdat de klas meer dan 12 vakken heeft. Twee proefwerken op één dag lijkt zwaar, maar het zal meevallen omdat er: a) geen ander huiswerk en ook geen andere lessen zijn, zodat er een behoorlijke voorbereidingstijd voorhanden is; b) mag worden aangenomen, dat een leerling of in de exacte vakken, of in talen behoorlijk is, zodat er wanneer er elke dag een taal en 'n exact vak gegeven wordt, dit toch te doen moet zijn. Bovendien zijn er altijd wel vakken waaraan minder behoeft te worden gedaan. Mijns inziens moet iemand, die een bepaalde richting wil volgen, in staat zijn twee proefwerken per dag te maken en voor te bereiden. Door de afwezigheid van schriftelijk werk vóór deze proefwerkweek kan er bovendien dan al aan de voor een bepaald persoon moeilijke vakken gewerkt worden.

- De leraar deelt van tevoren mee hoe lang hij zijn proefwerk wil laten duren, zodat men er rekening mee kan houden, evtl. nog iets te kunnen nakijken als er voor het proefwerk van 11 uur nog tijd over is, of men zou in deze tijd bijv. naar buiten mogen kunnen gaan.

- Maandag en dinsdag na de proefwerken gaan klasvertegenwoordigers naar de betreffende leraren om de nagekeken proefwerken in ontvangst te nemen. -----

----- gecensureerd -----

- Woensdag uitreiking van de rapporten gedurende eerste drie uren; de lessen worden besteed als de twee vorige dagen. Na het derde uur voor iedereen vrij.
- De rest van de week is eveneens vrij. Er wordt beslist géén huiswerk voor de maandag daarop gegeven, ook geen ander vakantiewerk, dat wordt opgedragen onder het mom van 'Volgende week woensdag proefwerk over de hoofdstukken 4-8, het is wat veel, maar in die drie dagen kun je er wel vast iets aan doen'.
- Eventueel zouden er in deze drie dagen sportdagen gepland kunnen worden.
- Na deze drie vrije dagen moet het mogelijk zijn, dat met vernieuwde moed het volgende trimester wordt aangesneden.

Dit was het zo ongeveer. Ongetwijfeld zitten er in dit plan enige haken en ogen, ik sta dan ook open voor elke soort van opbouwende kritiek op dit plan, maar naar mijn mening moet het toch uitvoerbaar zijn.

Hoewel deze regels dus hoogstwaarschijnlijk niet de ideale oplossing voor het brandende vraagstuk geven, hoop ik er in ieder geval toe bijgedragen te hebben dat er tenminste iets veranderd wordt. Vooral voor leerlingen van de hogere klassen zou een betere regeling bijzonder welkom zijn.

leo plasman

VERORBERD KERSTMAAL 1967 - ANKÈÈTE 5 D

KIP	9 maal = 45 %
KALKOEN	6 maal = 30 %
KONIJN	2 maal = 10 %
KALFISOESTER	1 maal = 5 %
OSSETONG	1 maal = 5 %
ROLLADE	1 maal = 5 %

(aflevering 9)

Het zal menigeen opgefallen zijn, dat de het vorig jaar (1966, 8e aflevering) nog sporadisch gesignaleerde hazen het pad hebben gekozen. Verontrustend mag ook de toename van de konijnen genoemd worden. Ik heet de twee nieuwe leden, kalfsoester en osstong, van harte welkom en hoop dat ze zich tussen het pluimvee thuis zullen voelen. Rollade werd reeds in 1959 (aflevering 1!) waargenomen.

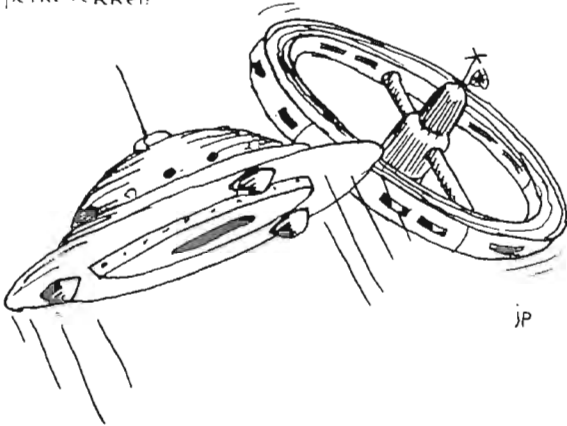
KIP krijgt dit jaar voor de 8ste maal de Gouden K (in '61 heerste er, zoals bekend, de kippe(n)koorts). Zilver ging naar KALKOEN en KONIJN kreeg de Bronzen K. Prijsuitreiking had plaats op 31 december. Gelegenheid tot condoleren van de familie Haas, op 23 februari, in het leger. Geen bloemen, graag bezoek aan het leger.

guido

Berijf aan het verleden

Goejedag, mag ik me even voorstellen. Ik heet Piter en ben geboren in 1948. Nu, 242 jaar later, in 2190 volgens de oude telling, vind ik het welletjes, maar alvorens mei te laten ontleden wilde ik nog even een stukje sgreiven om een beeld te geven van het leven in dit teitperk.

De tegnijk is, zoäls U wel verwagt zult hebben, snel voortgesgreden. Aan deze tegnijk heb ik dan ook mein hoge leefteit te danken resp. te weiten. De geneeskunde is in staat alle soorten sellen te konstrueren en kan hijrmee mensenlevens praktijs onbeperkt rekken

De overheit, de Veeën, heeft egter bepaalt dat ten hoogste een leefteit van 300 jaar (nijwe telling) mag worden bereikt. Daarna moet men zig laten ontleden in nuttige sgei' undige bindingen; dit om de jongere generatijs een kans te geven en overbevolking tegen te gaan. In het gebijt dat vroeger wert aangeduit met de naam Nederland, heeft de Veeën de wegen ondergronts laten aanleggen, omdat door de overdadige bevolking de gront zo kostbaar wert, dat de aanleg ondergronts relatijf goetkoper wert dan bovengronts.

De Veeën probeert zoveel mogeleik wezens te laten emigreren naar Mars en Jupiter. De oorspronkeleike bevolking van Jupiter, de "Nesnemen" is teidens dekolonisatij stelselmatig uitgeroejt, waaraan gelukkig een eint is gemaakt, maar er wort nog hevig gediskrimineert en dat alleen omdat zei, door de op Jupiter heersende grotere zwaartekragt op 5 benen lopen. Er wort flink geïntegreert en naar een Universumeenheit gestreeft. Tog zein er zelfs steeds enige Franse nationalistiese heethoofden, die het hebben van een plaatje met een F op hun outo voorstaan.

Deze outo, om over te schakelen, versgilt erg met vroeger. Het is geen voertuig meer op vijf wijlen, maar op een lugtkussen. Dit hooverkraftprinsipe heeft het voordeel van een zeer geringe wrijving en verminderde wegenbouwkosten, want geëffende banen voldoen reets. Het vervoer tussen de kontinenten wort onderhouden door mammoetdraagvleugelboten (hëhë). Het vlijgtuig is uit de mode en vervangen door de raket, die interplaneterre dijnsten onderhoudt. De laatste teit is er nogal wat te doen over de geluithinder van het raketvelt "Airwick" op het eilant Engelant, waarvan de bulderbaan over nijwbouwweiken loopt.

Hijrvan kan ik gebruik maken om op de bouw, die zeer slegt is, over te gaan. Door de massale sanering van de krotweiken van de 20e eeuw is er een woningtekort, dat door nootsprongen weggemoffelt moet worden, vandaar. Ook de scholenbouw is agter, alhoewel voor het Pius X lijceüm onlangs de eerste paal is geslagen.

De verandering in de jaartelling, die reets eerder vermeld wert, is veroorzaakt door een wat ongelukkig eksperimentje met een protonbom, waardoor de aarde in een ijts weidere baan rond de zon is gaan drajen.

De oorlogsmuzea, gevangenissen en konsentratijkampen uit de 20e eeuw worden tegenwoordig bezogt als monumenten van voorbei barbarisme. Vooral de gruwelen van de eerste gweriljaoorlogen zijn vaak aanlijding tot een dagje 'lekker grijzelen'.

De straffen bestaan tegenwoordig uit een verpligte leefteitsverkorting van maksimaal 50 jaar, dus tot 250 jaar. Hijrbei wort uitgegaan van de gedagte dat een soziale tekortkoming, de misdaat, moet worden goetgemaakt door een soziale opoffering. Straffen kunnen derhalve door goede maatsgappeleike gedragingen worden ingelost.

Dat ik op 242-jarige leefteit afsgeit neem is nijt uit schultgevoel, maar ik vind dat ik het wel gezijn heb en hout na een lang en enerverent leven op te bestaan; gegroet en sterkte voor de toekomst.

pieter de heer

Over het beschimmelde roodharige sproetenjongetje en het
----- meisje met de paardestaart

Lang geleden in het dorpje Geuzenveld
leefde, zo wordt daar, ook nu nog, verteld,
een opvliegende sproetenjongen,
die 's zaterdags altijd ging pingpongen.
Om dit woord maakte hij enorme stennis,
hij zei: "Dat heet Tafeltennis!"
Hij beoefende deze sport met de schoolploeg
en wanneer hij hem over het groene veld joeg
spleet bijkans de bal.
Onnoemelijk was het gespleten aantal.
In dezelfde contreien
zag men vaak een meisje rijden.
Het was het meisje met de paardestaart.
Zij zat altijd schrijlings op haar paard.
De sproetert groeide gestadig, met het jaar.
Op een dag zei hij: "Zie, ik ben met groeien klaar"
Hij voelde zich nu volwassen
en ging lange broeken dragen, en dassen.
Zijn autootjes gooide hij in de sloot,
zijn soldaatjes deed hij weg als schroot.
En hij vond het tijd voor een meisje.
En maakte zodoende een lijstje.
Want ook verlangde hij te weten,
daarvan was hij bezeten.
In de maand maart
viel zijn keuze op de paardestaart.
Deze kond bazuinde hij rond.
Ook kwam deze eens ter ore
aan twee gebroeders, nabij het ochtendgloren.
Zij waren wijs en sterk van leden
en deelden hem de volgende boodschap mede:
We zullen eens bekijken,
of ze voor jouw charmes zal bezwijken.
En ze gingen en ze zagen,
maar zeiden: "Ik zou me er niet aan wagen.
Wat een slechte keus.
En dan dat gat onder haar neus!"
Maar hij dacht: "Ik ben wijzer"
en wachtte op haar, zijn wil van ijzer.
Hij vroeg: "Wil jij mijn meisje worden, zeg?"
Maar zij zei: Engerd, scheer je weg!
En: "Al ben je nog zo rood van haar,
toch ben je groen; vergeet mij maar!"
Op weg naar huis kwam hij de voorspellers tegen;
zij spraken: "Dat was geen zegen."
Zij grijsden wreê.
Zo ontstond de vete tussen hem en deze twee.
Zo heeft menig jonchelinch bot gevangen
en werd beschimmeld met zijn vurige verlangen.

Dit is een
eeuw
van

SEX
(Slomp)

Achter een kop koffie op een zaterdagmiddag bij de kachel, zijn we aan dit essay begonnen.

Het is de lezers ongetwijfeld bekend, dat men op jeugdige leeftijd de behoefte voelt om met de andere sekse in contact te komen. Over dit onderwerp zullen wij als gerenommeerde experts iets uit eigen ervaring mededelen.

Aanvankelijk doen zich enige schuchtere toenaderingspogingen voor, die - naarmate de leeftijd vordert - ontaarden in excessen (huwelijk). Wij hadden ons de eerste pogingen als volgt voorgesteld:

Een niets vermoedende jongen loopt argeloos op straat (dit laatste is niet noodzakelijk); plotseling wordt hij aangeschoten door een onder een levensgrote klok staand meisje, men kent die klokken wel, en vraagt hem bedeesd: "Weet je misschien hoe laat het is?" De arme jongen, volkomen overstuur, twijfelt eerst aan haar verstandelijke vermogens en vertelt haar dan maar hoe laat het niet is.

Maar nadat hij meer van deze ervaringen heeft gehad, begint hij eraan te wennen en handelt tenslotte deze zaken met een zekere routine af.

Voor dit geval gelden natuurlijk de drie eisen van het klassieke drama (eenheid van plaats, tijd en handeling).

Een ander voorbeeld van een toenaderingspoging, een die wij niet willen aanbevelen, is het geval P. de H. (19), dat in het eerste nummer reeds summier behandeld werd. We zullen er nu dieper op ingaan. Aangeraden wordt, het verslag "Wat wij in Hastings deden" nog eens te lezen, hoewel dit eigenlijk niet nodig is, want U zult dit al zo vaak gelezen hebben dat U het kunt opdreunen. Doe dit dan.

Nu de feiten weer vers in het geheugen liggen, zullen wij over de H's misgrepen spreken.

1) Zijn pogingen waren te intensief. Hij moest te veel pogingen. Als de toenadering niet soepel verloopt, direkt afkappen (vakterm).

2) Het te spontaan aanbieden van presentjes in welke vorm dan ook. Men moet hier zeer voorzichtig mee zijn, wil men niet failliet verklaard worden.

3) Een bijzonder grove fout was wel dat zijn geschenken gefinancierd moesten worden met des schrijvers geld. Een reden te meer voor de schrijver om het geval uitgebreid te behandelen.

4) De voornaamste fout was dat hij zich in het ootje liet nemen ten aanzien van het toilet.

Om deze fouten te voorkomen, hebben we de deskundigen G. en A. bereid gevonden enige aanwijzingen te geven.

a) Noodzakelijk zijn één jongen en één meisje (in het beginstadium vooral niet te hoog grijpen).

b) Wederzijdse belangstelling voor elkaar, anders direkt afkappen.

c) Het objekt aanvankelijk geheel overdonderen, maar later weer de kans geven zich te herstellen.

e) Inzake de kweste van het geld is voorzichtigheid geboden.

f) Men moet zich niet in het ootje laten nemen.

Wij wijzen de lezers erop, dat zij meer over dit onderwerp kunnen vinden in het pas verschenen boek van A. en G.: "Psychedelic Suburbia", ingenaaid f 7,50 (2% korting voor Bolwerklezers, dus f 7,35); gebonden in kunstleer f 17,50 (-2% = f 17,15).

Wij danken de deskundigen A. en G. zeer voor hun permissie deze regels te mogen publiceren, maar moeten de lezers waarschuwen zeer voorzichtig te zijn, deze aan de praktijk te toetsen.

Wij vroegen de deskundigen A. en G. ook nog naar hun laatste belevenissen.

Op een dag gingen ze naar het Stationsplein, gewapend met pen en papier, en zeiden tegen elk passerend meisje: "Wat ben jij knap!" De reacties waren:

67% - lachen, gevarieerd in: minachtend, medelijdend, meevoelend, vuil, hol en glim-.

23% - opmerkingen als: Mot je'n asperientje, voellie je wel helemaal goed, comment, je ne comprends pas (of een andere taal), jag förster inte dat.

7% - had geen mening, liet hem althans niet blijken.

2% - had geen mening, maar liet hem wel blijken. (A. en G. mochten gisteren bezoek ontvangen en zijn weer herstellend).

1% - was doof.

Enkele reacties waren de moeite waard ze hier te noemen. Neem nu dat geval met dat meisje dat schaterend over de brugleuning hing en pas na 4 minuten nog nahikkend haar weg kon vervolgen. En dan dat geval van de beledigde verloofde, die dreigde ons om dezelfde brugleuning als boven te knopen (de arme man is opgenomen in het B. G. zaal 24, bed 8; mag nog geen bezoek ontvangen, wel bloemen en fruit). En tot slot dat meisje, dat met een shock opgenomen moest worden in het B. G. (zaal 24, bed 7). Na verloop van tijd werd ze overgeplaatst naar zaal 23, bed 9, omdat de man in zaal 24, bed 8 steeds schreeuwde dat hij de schrijvers van dit stukje in zaal 24, bed 7 zou slaan. Het meisje vroeg overplaatsing aan. Wij bezochten G. en A. in het ziekenhuis.

Omdat de mond van G. dichtgeplakt was met pleisters (de verpleegsters kwamen er achter, dat G. tegen elk zusterje hetzelfde zei) vroegen wij A. of hij het de moeite wel waard gevonden had. Hij zei, dat het wel de manier was om in conditie te blijven. A. loopt nu de 1500 m binnen de 4 minuten, hetgeen een verbetering van zijn persoonlijk record inhoudt van 22 seconden. Zijn reactiesnelheid ging ook vooruit door het ontwijken van linkse direkten en rechtse hoeken. Toen we weg gingen zagen we nog net, dat A. besprongen werd door drie verpleegsters, die met een handigheid, die ervaring deed vermoeden, A's mond dichtplakten.

gustavus en adrianus

G R O T E B R U L L E R

Wij hopen, dat Leo - na het lezen van dit BOLWERKnummer tot andere gedachten is gekomen. Zo niet, dan vragen wij ons af wat voor eisen HIJ dan aan een SCHOOLblad wil stellen. (Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat wij al tevreden zijn!)

Trouwens, zoveel waarde kunnen wij toch niet aan Leo's mening hechten, aangezien het zijn gewoonte is Bolwerk af te kammen (zelfs in zijn eigen tijd): een niet geheel geslaagde poging om zijn onkunde te verbergen.

Kritiek, nogmaals, is zeer welkom. Maar voor zulke onzin kopen we niets.

redactie

BOLWERK
is _____ {nog
een _____ {steeds
Grote
Bruller !

leo plasman

HONKY TONK TRAIN

(DE DOOD VAN DE BOOGIE-WOOGIE)

Het zal weinigen opgevallen zijn, dat in mei van het afgelopen jaar de laatste, grote boogie-woogiepianist is gestorven. Met zijn dood is er nu definitief een einde gekomen aan het sinds de 2e Wereldoorlog door commercialiteit afstervende boogie-woogie tijdperk. De naam van deze piano-virtuoos was

PETE JOHNSON (1904-67)

Hij vormde eerst een duo met Albert Ammons (1907-1949), en later een trio met Meade 'Lux' Lewis (1905-1964).

Meade 'Lux' Lewis

De boogie-woogie is ontstaan uit de ragtime rage van de negentiger jaren in de streek rondom, ten zuiden en in CHICAGO. Er was voor een pianist in een stad als Chicago altijd meer dan genoeg werk te vinden. Hier werd nl. zoveel muziek: blues, ragtimes, spirituals, jazz enz. gespeeld, dat wij er ons moeilijk een beeld van kunnen vormen. Op de vele feesten, in de talloze honky-tonks, saloons en dansgelegenheden was altijd een pianist te vinden, een karig bestaan leidend van de fooien.

In het Chicago van de eerste dertig jaren van onze eeuw versmolten de rags, de honky-tonk, rent-partie, barrelhouse en powerhouse stijlen samen tot de boogie-woogie.

Als er iemand 'verantwoordelijk' zou moeten worden gesteld voor het 'uitvinden' van de b. w. dan komt hiervoor op de allereerste plaats in aanmerking: Clarence 'Pinetop' SMITH, (1904-1929).

Na eerst bij o.a. Ma Rainey te hebben gespeeld, maakte hij plaatopnamen in 1928 en in 1929, een maand voor zijn dood, nog een paar. Zijn vroegtijdige dood was het gevolg van een kroegrel om een vrouw. We hebben niet eens een toonbare foto van hem en moeten het doen met zijn plaatopnamen. Zijn "Pinetop's Boogie-Woogie" is de bekendste b. w. opname geworden, en zal een tiental jaren door iedere zichzelf respecerende blues-pianist worden gespeeld.

Er was iemand, die hem de titel "Father of the Boogie-Woogie", trachtte te ontnemen. Ik doel op Jimmy Yancey (1894-1951), maar deze had dan ook naar Europa mogen komen om voor de Engelse koninklijke familie te spelen!

Na op vele rentparties in Chicago te hebben gespeeld, voorzag hij 30 jaar lang in zijn levensbehoeften als basketbalspeler. Hij kreeg weer bekendheid door de opname van 'Yancey Special' door Meade 'Lux' Lewis, in 1936.

Laatstgenoemde is overigens zelf ook onderwerp van een prachtig ontdekkingsverhaal.

De jazzcriticus John Hammond hoorde zijn Honky Tonk Train Blues van 1927, vond deze terecht zó geweldig, dat hij naar hem op zoek ging en hem tenslotte vond als wagenwasser in de negerwijk van Chicago.

De plaat werd opnieuw opgenomen (1936) en werd de tweede beroemde b. w. plaat.

Meade 'Lux' Lewis speelde het wispelturigst van het hierboven reeds genoemde trio dat de drie sleutelfiguren van de b. w. renaissance in zich herbergde.

Hij stierf in 1964 aan de gevolgen van een auto-ongeluk.

Pete Johnson werkte in het

Memphis Slim

café "Piney Brown's Sunset" en ontmoette daar de barkeeper Joe Turner, met wie hij veel heeft opgetreden. Pete heeft ook als begeleider gefungeerd voor blues shouter nr. 2, Jummy Rushing.

In de 50er jaren trad hij veel op in New York, maar na een hartaanval in 1958 moest hij zich terugtrekken, en bleek niet meer de fenomenale pianist van destijds te zijn. In mei van dit jaar is hij gestorven.

Het krachtigst van de drie speelde Albert Ammons. Met zijn band de "RHYTHM KINGS" maakte hij zijn eigen compositie "The Boogie Woogie Stomp" tot derde grote b. w. -opname. Hij heeft samengewerkt met 'Pinetop', 'Lux' en Johnson. Over twee sinterklazen is hij 20 jaar geleden gestorven.

Na deze grote 5 nog iets over de ontelbare kleinere pianisten. De oudste is de onlangs overleden Cow Cow Davenport, die in 1894 in Alabama werd geboren en bekend werd door zijn compositie COW COW BLUES. Ter completering nog een paar namen: "Little Brother" Montgomery, in 1966 nog op het A. F. B. F. en bekend om zijn Vicksburg Blues, "Blind" Leroy Gamett, Henry Brown, "Jabo" Williams, Wesley Wallace, Charles Avery, Charles Spand, Rudy Foster, "Cripple" Clarence Lofton, etc. etc.

Vanzelf rijst nu de vraag: "Hoe dood is de Boogie-Woogie"?

Zeker, er wordt nog hier en daar b. w. gespeeld, maar vaak niet meer met die hoogbegaafde onfeilbaarheid die de oude boogie-pianisten kenmerkte. Vaak ook is het tot een commercieel cliché geworden. Nog best aardige opnamen zijn te horen van de beide pianisten Memphis Slim en 'Champion' Jack Dupree. Zij hebben veel aardig werk op hun naam staan, hoewel ze tegenwoordig wel erg commercieel werk verrichten met bijv. Engelse bandjes als The Bluesbreakers en imitatie-bluesgitaristen als Clapton en Bloomfield.

Ook Nederland kent zijn boogie-wonder: ROB HOEKE.

Er zijn mensen die waardeloze kritiek leveren als: Vergelijk zijn spel met dat van mensen als Pete Johnson en hoor hoe zwak zijn spel is. Dit is natuurlijk de meest slappe manier van kritiek leveren die mogelijk is. Er wordt toch ook niet gezegd: vergelijk Noordijk met Coltrane, en zie hoe slecht hij is!

Wie nog niet overtuigd is, luistere naar zijn eerste LP: "Boogie Hoogie", en naar zijn tweede, "Save our Souls". Hij heeft niet alleen klassieke meesterwerken als "The Boogie Woogie Stomp" en "The Honky Tonk Train Blues" naar zijn ideeën vernieuwd, maar ook geweldige eigen composities, zoals "Jungle Boogie" en "Robbie's Tune" op zijn naam staan. Zeker, hij is zich momenteel uit financiële overwegingen gaan

toeleggen op de SOUL, maar hij zal de boogies toch nooit uit het woogie-oog verliezen. Robs favoriete pianist is Meade 'Lux' Lewis "want hij heeft die zgn. rolls erin, wat geweldig fijn loopt. Rob heeft onlangs een OSSEKAR gekregen, en dit vond de jury, bestaande uit: Constance v. d. Valk, Tineke Vos (van Veronica) en de heren B. Bunders en H. Batelaan: "... zijn van mening, dat ROB HOEKE, mede door zijn jazzervaring, een hechte muzikale achtergrond heeft en een goede opvatting van rhythm and blues, die gedeeld wordt door zijn medemusici, 'stuk voor stuk goede instrumentalisten'.

guido

Jimmy Yancey

4 uur Leningrad

Om 7 uur 's avonds worden we afgehaald met een stokoude bus. De wegen waarover we rijden, zijn vreselijk slecht. Ze bestaan uit sintels, puin en kuilen; slechts de hoofdstraten zijn geasfalteerd. Gelukkig is het niet ver naar het zeemanshuis, waar we wat kunnen bekomen van de rit; er draait een film, je kunt er biljarten, lezen en dansen. Het dansen blijkt enkel een grapje: er speelt wel een behoorlijke band, maar in het hele gebouw zijn slechts drie meisjes te vinden. De meeste mannen zitten dan ook in de bar en proberen zich te bedrinken.

Ik weet iets beters: samen met broerlief ga ik de stad bekijken. We lopen door donkere straten met 5-etagewoningen, die er ontzettend grauw en smerig uitzien. We komen terecht in een parkje, waarvan de bankjes bijna uitsluitend bezet zijn met kletsende oude mannetjes en breijende oude vrouwtjes. Wij vallen ook even neer op een lege bank. Naast ons zitten twee jongens heftig te debatteren. Ze hebben ons vreemdelingen nog niet gezien of ze komen op ons af om een sigaret te bietsen. De sigaretten zullen wel niet veel zaaks zijn in Rusland, want even later komt er weer iemand bedelen. We lopen daarom maar verder.

Even later worden we aan onze mouw getrokken. Een armoedig geklede jongen van 'n jaar of 16, met blote voeten in gymschoentjes wil kleren van ons kopen, wat we uit zijn twee woorden opmaken. Hij trekt bijna mijn trui uit, die hij met alle geweld voor 10 roebel wil hebben. De koop gaat echter niet door, daar ik bedenken dat we naar nog noordelijker streken moeten, waar truien wel eens hard nodig kunnen zijn.

We zien weinig auto's. De straten wekken een verlaten indruk, als je de wandelaars tenminste niet meetelt. Iedereen loopt daar met een gericht doel, lijkt wel, zodat het 'wandelaars' eigenlijk niet op zijn plaats is. Toch is het er mooi weer voor. Het is nu ongeveer 10 uur en nog helemaal licht. Als je de mensen zo eens bekijkt, kom je tot de ontdekking, dat het meest oude mensen zijn, armoedig en volgens de laatste mode van 10 jaar geleden gekleed. Veel menslievendheid kunnen we ook niet ontdekken.

Vóór ons wankelt een dronken kerel op het trottoir en weldra ligt hij in de goot. Men laat hem rustig liggen zonder hem zelfs maar een blik te gunnen. Het café waaruit hij gekomen is, ziet eruit als een wachtkamer in een ziekenhuis. Alles heel licht en wit. Toppunt van ongezelligheid. De winkels zien er ook al zo dof uit: er is niets uitgesteld, er hangen alleen een paar reclameplaten in de etalages.

Inmiddels wordt het tijd om het zeemanshuis weer eens op te zoeken. Als we er aankomen, blijken de meeste pogingen om zich te bedrinken geslaagd. Als de bus om 11 uur terugrijdt, wordt het opeens donker. Over drie uur zal de zon alweer aan de horizon verschijnen.

hans ten have 5d

GEDICHT ???

bank, verlangt
nacht
maan
val aan - val aan - val aan
traan
verdacht
stank voor dank

m. s.

FABEL

Liesje was een lief kikkermeisje en zij had de voor kikkers huwbare leeftijd bereikt. Nu moest er dus een aardig kikkermannetje voor haar gezocht worden, en aangezien elk jaar veel kikkers van het grote kikker-rijk om die tijd van het jaar naar kikker-eega's zochten, had de grote kikkerkoning Kwakert XXVII, koning der Modderpoelen, hertog der Slootjes, graaf der Kwakers, baron der Springers enz. enz. een groot bal voor dit soort onderdanen uitgeschreven.

Liesje ging ook, samen met haar buurkikkertje Karel. Zij poetste zich schoon, liet zich op een groot blad in het zonnetje een beetje drogen, poederde haar kikkermeisje, bond een bloemetje aan haar linker achterpoot (zagen ze tenminste dat zij een dame was), en ging eindelijk met Karel op weg naar het bal. Dit bal werd gegeven in de vijver, dicht bij een groot gebouw, waar een mensenkoning resideerde.

En mooi dat het daar was, móóí, móóí! Liesje keek haar ogen zowat uit haar kop, en ze puilden al zo uit! Nou ja, bij alle andere kikkermeisjes is dat precies zo, dus ze zag er nog wel acceptabel uit.

Toen het feest al een tijdje aan de gang was, ontdekte ze, een beetje in een hoekje, een hele mooie kikker.

Zijn rug was prachtig groen, en hij had heel lange achterpoten, zachtgeel, en zulke gevoelige ogen!

Nu, men snapt het waarschijnlijk wel, ze schoof hoe langer hoe dichterbij hem toe, hoe langer hoe dichterbij . . . tot . . . boom, daar zat ze op haar kikkerbiljetjes, want ze was van haar bank afgeschoven.

"O zeg, heeft u zich bezeerd? Laat mij u even helpen, zo, komt u hier maar zitten. Ja, leunt u maar gerust tegen me aan! Zo, gaat het weer een beetje?" Dit allemaal en nog veel meer zei een hele dikke kikker, maar degene, voor wie ze gevallen was, keek alleen maar geamuseerd toe. Dat was het toppunt! "

"Ik wil u helemaal niet!" zei ze woest. "Ik ben niet van u gediend, meneer. . . Trouwens, ik heb al iemand, ik ben al voorzien!"

"Ach, wat jammer nu toch", zei de goedge dikkere. Ik vind u juist zo aardig. Nu ja, niets aan te doen, dan kijk ik wel verder. Dag juffrouw, het was me aangenaam!" en hij boog keurig, een beetje stram, en huppelde mistroostig kwakend weg.

"Nou zeg", dacht Liesje, 'vraagt die lieverd daar in de hoek nu nóg niets! Poeh, dan doe ik het zelf,' en ze stapte kordaat op hem af. "Pardon meneer, maar heeft u iets nodig soms, ik bedoel, . . . mist u soms iets . . . ik bedoel, wilt u me soms hebben? Als vrouw bedoel ik. Ik kan goed kwaken, en erg snel huppelen, en ik heb erg veel zin om met u te trouwen, snapt u?" en ze werd helemaal rood en ze was erg verlegen, want hij keek zo uitpuilend, en zijn onderkin ging zo snel op en neer.

"Helaas juffrouw, ik kan niet op uw aanzoek ingaan. Windt u niet zo op, juffrouw, dat is niet zo goed voor uw kikkerbloeddruk. Ziet u, ik heb er thuis al negen (lekker gezellig hoor, daar niet van) en ik heb een eed moeten afleggen, dat ik het bij die negen zou laten. Dus . . . juffrouw, het spijt me, maar ik ben volgeboekt." Hij zag haar medelijdend aan. Liesje probeerde kikkerhaftig om niet te gaan huilen, en ze draaide zich snel om. Ze rende naar de dikke kikker en vroeg: "Zeg, ik ben van gedachten veranderd; ik wil wèl tegen je aanleunen en ook wel met je trouwen! Doe je het?"

"Tja, dat is me nou ook wat", zei hij en krabde zich op zijn geel-glanzende kikkerbuik. Toen kwam er een ander kikkermeisje aan, een gezellig, dik kikkermeisje.

"Kijk, wij passen zo goed bij elkaar, ziet u wel? Tja . . . veel succes nog hoor, dag!" Door haar dikke kikkertranen heen zag Liesje ze gezellig wegspringen. En daar kwam ook Karel met een meisje aanspringen en daar . . . en daar !! Iedereen had al iemand, alleen zij nog niet !! Arme Liesje . . . En zij sprong snel naar huis, naar haar kamer, en de volgende dag is zij in het kikkerklooster gegaan en nu geeft zij les aan de kikkerkindertjes van Karel, en van Dikbuik, en van de kikker-sjeik!

Moraal: Zet niet je zinnen op een hele knappe figuur van 't andere geslacht, en wijs dan verder iedereen af, want je komt bedrogen uit! Wees Liesje gedachtig!

(Niettemin moeten er toch wel zulke figuren zijn, anders ziet 't er slecht uit wat het onderwijs van onze spruiten betreft!)

dorine van ravensberg
destijds 4a

KRONIEK

De hervatting van de KRONIEK wil niet zeggen, dat de redactie afschrikwekkend gehecht is aan traditie. Wij verzoeken u dan ook dit niet als de meest leesbare pagina van BOLWERK te beschouwen.

W E N S. Een dezer dagen verscheen de moderator voor het eerst weer onder de Pius X-bevolking, na een langdurige ziekte; wij wensen hem succes met zijn herstel.

OPMERKELIJKHEDEN.

16 dec. Het verschijnen van een geel Bolwerk zal, naar wij hopen, vele processen op voornamelijk literair gebied tot gisting brengen.

19 dec. In het AMVJ-bad verbetert Jef Schillemans (lid van "Dolfijn") zijn eigen record op de 100m vrije slag met 0.8 sec. Zijn nieuwe record in de aspirantenklasse is 57.0 sec.

20 dec. Naar aanleiding van de onverwachte publiciteitsstunt van dhr. Bertens, die, door klas voor klas den volke zijn nageslacht te vertonen, zijn populariteit trachtte te vergroten, verwachten wij moeilijkheden van de kant van andere van dergelijk propagandamateriaal voorziene leraren, die eveneens op deze wijze een gunstiger image willen kweken. Wij stellen voor een coördinatiecommissie te benoemen, die regelingen treft voor tijden en routes, waarop kandidaten hun zonen en dochters kunnen aan- dragen.

22 dec. Ter afsluiting van de laatste schooldag van het jaar werd er in de Pius X-kerk een mis gevierd.

CORRESPONDENTIE. Twee leerlingen uit klas 2B zijn ontevreden over het beleid van de schoolkampleiding en verzoeken Bolwerk hun klacht bekend te doen worden. Het betreft een film die, volgens hun waarneming, tijdens het kamp 1967 door dhr. Siewe is opgenomen, maar nog steeds niet is vertoond. Dit stelt hen in hun verwachtingen teleur, want, schrijven zij: "Na de vakantie kwamen we uitgerust en wat bruiner op school met in ons (pietere) achterhoofd(je) de film." Desondanks zien zij een oplossing voor het probleem: zij stellen nl. voor, dat de film "in 't hartje van de winter wordt vertoond als 'opwarmertje'." Het is jammer, dat er dit jaar geen universeel gekozen schoolvoorzitter is, die zich ongetwijfeld met energie voor een zaak als deze zou inzetten, teneinde zijn kiezers de genoegdoening te geven, die hij ze in zijn programma heeft beloofd.

Marcel Gazendam (2E) legt de redactie het volgende voor: hij heeft bemerkt, dat het in de schoolagenda afgedrukte reglement een uittreksel wordt genoemd. Hij wil nu weten of er werkelijk een uitgebreid reglement bestaat en zo ja, hoe dit luidt. Tot onze spijt kunnen wij deze kwestie niet in een diepgaande juridische verhandeling toelichten; plaatsgebrek maar vooral onkunde, zijn de reden daarvoor. Misschien is een van onze lezers in staat uitgebreidere inlichtingen te geven over deze zaak, die toch een van de essentiële bestaansredenen van de algemene schoolagenda betreft. Overigens moedigen wij iedereen aan, belangwekkende onderwerpen op dit forum ter sprake te brengen; spiegelt u aan de geachte briefschrijver, stelt schertsend uw vragen, denk echter om de ironie van de onbenulligheid.

hans nolte

Goedkeuring voor nieuwbouw van Pius X-lyceum

(Van onze verslaggever)

AMSTERDAM, 10 jan. — Het Pius X-lyceum heeft ministeriële goedkeuring verkregen voor de bouw van een schoolgebouw bij de Jacob Geelstraat in Slotervaart. De stichtingskosten zullen ongeveer vier miljoen gulden bedragen. Met de bouw zal in maart worden begonnen.

Momenteel is het Pius X lyceum met zijn 860 leerlingen gehuisvest in noodgebouwen aan de Jan Tooropstraat.

Voor de Junoren
Jeugdige heren
van 2 tot 16 jaar
Van Baerlestraat 10
telefoon: 73.34.40

The Society Shop

AMSTERDAM
HEREN- EN JONGENSKLEDING

Voor de Senoren

Van Baerlestraat 10
hk. P.C.Hoofdstraat
telefoon: 79.12.53

BANDRECORDERS

TELEVISIE - HUISHOUDELIJKE ARTIKELEN - WASMACHINES

PLATENSPELERS

POSTJESWEG 69-77
JAN TOOROPSTRAAT 73-75

Dejo

TELEFOON 84974
TELEFOON 135678

RADIO - VERLICHTING - ELEKTR. APPARATEN - KOELKASTEN

Speciaal voor leerlingen van L.O.-, M.U.L.O.- en V.H.M.O.-scholen

BIJLESSEN IN:
(desgewenst aan huis)

REKENEN - WISKUNDE
NATUUR- EN SCHEIKUNDE

JAC. JANSEN POSTBUS 1563 AMSTERDAM

Succes door energie!

HANDELSOPLEIDING
DINKGREVE
WILLEMSPARKWEG 31
AMSTERDAM-ZUID
TELEFOON 71 24 04

Handelsopleiding

H. J. B. Dinkgreve

Boekhouden M.O. - S.P.D. - M.B.A. - Praktijk-
diploma's Boekhouden en talen. Typen en Steno
Middenstandsdiplooma (officiële I.M.O. opleiding)

Lid V.D.P.I.H.

Lesadressen: Willemsparkweg 31 - Da Costakade 102
Jan de Louterstraat 40, Sloterveer

PIUS X
BOEKHANDEL
ANNEX KUNSTHANDEL
SCHOOLBOEKHANDEL
GEVESTIGD SINDS 1924
WETT. GED.

SNELLE LEVERING

VAN ALLE

STUDIEBOEKEN

UITSLUITEND

HET

GOEDE BOEK

*Het Betere genre
religieuze artikelen*

AMSTERDAM C — RAADHUISSTRAAT 35 — TEL. (020) 24 74 88*
ONDER DE GALERIJ (2 LUNEN)

DE BOEKENLEVERANCIER VAN HET PIUS X LYCEUM